

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΦΕΒΡΑΡΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 61 — ΔΡΧ. 30

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ Η ΚΥΠΡΟΣ ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ ΕΥΝΟΕΙ ΤΙΣ ΦΙΛΟΡΩΣΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Είχαμε κάνει την διαπίστωση, στο προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.» ότι η συνάντηση στο Νταβός, από πλευράς Παπανδρέου, υπηρέτησε μια νέα φάση της ρωσόφιλης πολιτικής του. Είχαμε προσδιορίσει αυτή τη φάση από την προσπάθεια του Παπανδρέου να καθουχάσει την αστική τάξη σε σχέση με τον τουρκικό κίνδυνο προκειμένου αυτός να είναι σε θέση να οξύνει τις σχέσεις του με τις ΗΠΑ μπροστά στις διαπραγματεύσεις για τις βάσεις.

Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ

Οι εξελίξεις της τελευταίας βδομάδας στην Κύπρο επιβεβαιώνουν κατά τη γνώμη μας αυτή την εκτίμηση και μάλιστα αποκαλύπτουν μια άλλη διάσταση στη συνάντηση του Νταβός, διάσταση που δεν μπορούσαμε να συλλάβουμε από την πρώτη στιγμή.
Το Νταβός, δηλαδή δεν υπηρέτησε μεσοπρόθεσμα την ρωσόφιλη πολιτική του Παπανδρέου από την άποψη των βάσεων αλλά άμεσα και συγκεκριμένα την ρωσική εξωτερική πολιτική στην Κύπρο, σε μια αναμέτρηση που ίσως κρίνει με μοιραίο τρόπο τις εξελίξεις στο νησί. Αναφερόμαστε δηλαδή στις προεδρικές εκλογές. Το Νταβός, που πραγματοποιήθηκε μία βδομάδα πριν τον κρίσιμο πρώτο γύρο των εκλογών, ήταν μια θαυμαστή αιφνιδιαστική πράξη καταρροής του Κιπριανού.

Ο Κιπριανός, που τόσα χρόνια είχε ακολουθήσει την Παπανδρείκη σκληρή αντιτουρκική γραμμή του «έξω και ο τελευταίος τουρκός στρατιώτης από το νησί» σαν προϋπόθεση κάθε ελληνοτουρκικής διαπραγματεύσεως αλλά και σαν προϋπόθεση κάθε βιώσιμης λύσης του κυπριακού, αυτός ο υπάκουος και δίχως πρακτικά δική του γραμμή και προσωπικότητα Κιπριανός, έμεινε ξαφνικά «στον αέρα».
Ο Παπανδρέου όχι μόνο πραγματοποιήσε διάλογο με τον Οζάλ δίχως καμία προϋπόθεση και ξεχνώντας «τον τελευταίο στρατιώτη», αλλά μίλησε για την ανάγκη «αποστρατικοποίησης και από τις δύο πλευρές». Έβαλε δηλαδή στο ίδιο τσουβάλι τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής και τις ελληνικές δυνάμεις που βρίσκονται στην Κύπρο στη βάση συνθηκών, με την κάλυψη μιας νομιμής κυβέρνησης και σε ένα πολύ χαμηλότερο αριθμό από ότι οι τουρκικές.
Δεν είναι τυχαίο ότι ο Κιπριανός έμεινε άνοιδος για πάνω από δύο μέρες μετά το Νταβός ανικανός να

υποστηρίξει αυτόν τον φαντασμαγορικό ελιγμό του Παπανδρέου, αλλά και ανικανός να τον χτυπήσει. Υποχρεώθηκε μάλιστα στο τέλος να κάνει πως τον υποστηρίζει γιατί διαφορετικά θα υποχρεωνόταν σε μια σύγκρουση με τον Παπανδρέου, δηλαδή σε μια ρήξη με το «Εθνικό Κέντρο» λίγες μέρες πριν τις εκλογές. Έτσι όμως υποχρεώθηκε να υποστηρίξει την γραμμή του ΑΚΕΛ την πιο δηλαδή ενδοτική και φιλική προς τους εισβολείς. Ο Κιπριανός δεν μπορούσε πια να εμφανιστεί ενάντια στον Βασιλείου με την δικιά του γραμμή, ούτε μπορούσε να εμφανιστεί σαν πιο κοντά στην κυβέρνηση της Αθήνας από ότι ο δεύτερος, που μύρωσε να πει, και με το δικό του, ότι «ο Παπανδρέου έχει την ίδια γραμμή με μας» ότι «εμείς και όχι ο Κιπριανός βρισκόμαστε σε ουσιαστική σύμπλευση με την Αθήνα».
Ο Παπανδρέου, για να κάνει ακόμα πιο κατανοητή τη σημασία της στροφής του και για να δώσει ένα ακόμα πιο γερό χυσιούκι στον άτυχο Κιπριανό αρνήθηκε να τον δεχτεί στην Αθήνα και να τον ενημερώσει για το Νταβός όπως όφειλε να κάνει σύμφωνα με τις συνθήκες χρόνων. Η εξήγηση που προβάλλει ήταν ότι υπήρχε προεκλογική περιόδος στο νησί και ότι αν καλούσε τον Κιπριανό θα ήταν υποχρεωμένος να καλέσει και τους άλλους υποψηφίους. Μα από όλους τους υπο-

ψηφίους μόνο ο Κιπριανός ήταν ο εν ενεργεία πρόεδρος της Κύπρου εκείνη τη στιγμή. Αλλά ο Παπανδρέου είπε με τον τρόπο του ότι ο Κιπριανός δεν ήταν πια γι' αυτόν πρόεδρος της Κύπρου.
Έτσι ήρθε ο Βασιλείου δεύτερος μετά τον Κληρίδη. Σ' ένα δεύτερο γύρο, με ένα γενικά Παπανδρείκο και ρωσόφιλο πια Λυσαριδίδη και ένα τόσο αδύνατο ΔΗΚΟ (Κιπριανός), είναι πολύ πιθανό το ΑΚΕΛ, δηλαδή η Ρωσία, να έχει την εξουσία στην Κύπρο. Αν αυτό συμβεί δεν θα είναι ένα τοπικό γεγονός, αλλά ένα παγκόσμιο γεγονός πρώτης γραμμής. Μια τραγωδία για τους λαούς της περιοχής για το λαό της Ελλάδας και πιο πολύ για το λαό της Κύπρου. Όσο δεξιά κι αν είναι ένας Κιπριανός ακόμα και ένας Κληρίδης δεν μπορούν να βγουν έξω από μια γραμμή συμπλευσης με την Ευρώπη. Όμως ο Βασιλείου είναι ο σοσιαλμπερλιανός δηλαδή ο μεγαλύτερος σύγχρονος φασισμός, που αν έρθει στην εξουσία δεν θ' αργήσει να ρίξει την ψευδοδημοκρατική του μάσκα.
Ο κίνδυνος να πάρει η Ρωσία την προεδρία μεγαλώνει και από το γεγονός ότι τώρα μπροστά στον δεύτερο γύρο όχι μόνο ανοιχτά η ΕΔΕΚ του Λυσαριδίδη, αλλά και με πλάγιο τρόπο το ΠΑΣΟΚ πήραν θέση υπέρ του Βασιλείου.
Το ΠΑΣΟΚ δεν έβγαλε το ίδιο α-

νακοίνωση, μίλησε όμως με την ιδιότητα του μέλους του Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ, ο Σωτήρης ο οποίος υποκριτικά είπε πως η ελληνική κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ δεν επιμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις της Κύπρου καθώς αντρίπεε λίγο παρακάτω στην δήλωσή του αυτή την θέση όταν διαπίστωνε στα αποτελέσματα της πρώτης Κυριακής των εκλογών μια «νίκη του συνόλου των δημοκρατικών δυνάμεων». Αυτή η δήλωση σημαίνει πως ο Κληρίδης όχι μόνο δεν ήταν μέρος των δημοκρατικών δυνάμεων, αλλά ήταν αντίθετα ο αντίθετος πόλος από τις «δημοκρατικές δυνάμεις» στις οποίες είναι προφανές σιμώνα με την ίδια δήλωση ότι ανήκει το ρωσόδοξο σοσιαλφασιστικό ΑΚΕΛ και ο υποψήφιος του Βασιλείου. Αυτή η δήλωση ισοδυναμεί ότι την δεύτερη Κυριακή θα βρίσκονταν αντιμέτωποι οι «δημοκρατικές δυνάμεις» με εκπρόσωπο τον Βασιλείου και οι δυνάμεις της αντιδημοκρατίας με εκπρόσωπο τον Κληρίδη.
Έτσι ακριβώς βλέπει την δεύτερη Κυριακή και το ΑΚΕΛ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΩΒΙΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Ανεξάρτητα από την κυπριακή διάσταση της συμφωνίας του Ντα-

βος η Παπανδρείκη κλίκα δεν μπορεί δίχως πρόβλημα να προχωρήσει στην νέα ταχτική της, σ' ότι αφορά τη σχέση της με τις διάφορες τάξεις μέσα στην ελληνική αστική τάξη και, μάλιστα περισσότερο, μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση.
Ο Παπανδρέου πρέπει τώρα να δώσει μια πιστική εξήγηση γιατί νέα του ταχτική στις αντιτουρκικές σφαιριστές που υφθούν μέσα στη σημερινή στρατιωτική ηγεσία και μέσα στο ΠΑΣΟΚ.
Ο Παπανδρέου για να προωθήσει την στρατηγική του της πρόσδεσης της Ελλάδας στο άρμα του σοσιαλμπερλιανισμού αξιοποίησε τον πληρωμένο από την εισβολή στην Κύπρο ελληνικό σοβινισμό και πάνω εκεί έστησε το μέτωπο του με την Βουλγαρία και τη Σερβία ενάντια στην Τουρκία. Το πρόβλημα τώρα είναι πως θα πείσει τους σοβινιστές που συσπειρώσε χάρη στα εμπορεύματα του λόγια, για την αναγκασιότητα της νέας ταχτικής.
Στην πραγματικότητα η δυσκολία του έχει να κάνει με την αντίσκητικότητα της ρωσικής ταχτικής απέναντι στην Τουρκία. Όπως έχουμε εξηγήσει η Ρωσία θέλει την περικύκλωση της Τουρκίας αλλά όχι με έναν τέτοιο τρόπο ώστε να την κάνει ανοιχτό εχθρό της και να χάσει έτσι σε καιρό ειρήνης τη δυνατότητα να περνάει ανενοχλήτως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

Η ΕΣΑΚ ΔΕ ΒΑΖΕΙ ΜΥΑΛΟ

Στις 13 του Μάρτη γίνεται η ταχτική συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά. Σ' αυτή την συνέλευση όπως ανακοινώθηκε στο τελευταίο Δ.Σ. του συνδικάτου, οι εργατοπατέρες της ΕΣΑΚ θα βάλουν ζήτημα καταστατικών μέτρων ενάντια στον ΕΡΓΑΣ.

Αφορμή γι' αυτό η καταγγελία του ΕΡΓΑΣ στην ψευδοαπεργία της 15 Δεκεμβρίου. Είναι γνωστά στους αναγνώστες μας τα γεγονότα εκείνων των ημερών, η τραμπουκική επίθεση της ΕΣΑΚ και το κίνημα καταγγελίας του ΕΡΓΑΣ και της ΟΑΚΚΕ.

Η πρώτη αυτή επίθεση ενάντια στον ΕΡΓΑΣ ανακοίνθηκε από τους ίδιους τους μεταλλεργάτες. Τώρα η ΕΣΑΚ, χωρίς να έχει βγάλει φαίνεται συμπεράσματα προχωράει σε μια δεύτερη επίθεση. Μια επίθεση που και αυτή είναι καταδικασμένη και πάλι σε αποτυχία.

Και αυτό γιατί σήμερα μετά την μεγάλη απεργία και το χτύπημά της από την ΕΣΑΚ οι συσχετισμοί είναι ακόμα πιο ευνοϊκοί για τον ΕΡΓΑΣ. Αυτό όμως είναι που καθορίζει και την επίθεση της ΕΣΑΚ. Ο ΕΡΓΑΣ σε μεγάλο βαθμό έχει κατακτήσει τους μεταλλεργάτες στη Ζώνη. Σ' αυτόν όλο και πιο πολύ οι μεταλλεργάτες βλέπουν την μοναδική διεξόδο στον κλάδο.

Αυτό είναι που στη κυριολεξία έχει τρομάξει τους εργατοπατέρες της ΕΣΑΚ. Πρέπει με κάθε τρόπο να εμποδίσουν την συνεχή άνοδο του ΕΡΓΑΣ. Και αυτό πριν τις εκλογές που θα γίνουν στο τέλος αυτής της χρονιάς.

Όλα τα μέσα που δοκίμασαν ενάντια στον ΕΡΓΑΣ απέτυχαν. Ούτε οι ξυλοδαρμοί, ούτε οι απειλές, ούτε οι συκοφαντίες και οι βρισιές, ούτε τα πραξικοπήματα και η αντιδημοκρατία στάθηκαν ικανά να φρενάρουν την άνοδο τους ΕΡΓΑΣ. Και αυτό γιατί εκφράζει τα ταξικά συμφέροντα των μεταλλεργατών και αγωνίζεται με συνέπεια για χρόνια ολόκληρα πάνω σ' αυτά.

Ένα δεν έχουν δοκιμάσει οι σοσιαλφασιστές ηγέτες της ΕΣΑΚ, τις διαγραφές ενάντια μας.

Ας το δοκιμάσουν λοιπόν κι αυτό! Είναι το τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας που είναι υποχρεωμένοι να ανέβουν. Μα αν σπάσει αυτό το σκαλοπάτι η τούμπα που θα φάνε θα έχει πολύ κρότο και το λιγότερο μερικά κατάγματα.

Έτσι θα γίνει!

Στο μεταξύ ο ΕΡΓΑΣ κυκλοφόρησε προκήρυξη στο λιμάνι με την οποία συννομίζει το συμπέρασμα του τελευταίου απεργιακού αγώνα, αποκαλύπτει τον απεργοσπασισμό της ΕΣΑΚ και καλεί το κλάδο σε συμπύρωση γύρω από την πρωτοπόρα του οργάνωση, τον ΕΡΓΑΣ.

Η ΕΝΔΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΑΚΕΛ

Οι σοβαρές εξελίξεις που θα σηματοδότησουν για χρόνια το μέλλον της Κύπρου έχουν σαν βάση τον άγριο ανταγωνισμό των δύο υπερδυνάμεων στην περιοχή. Και όταν οξύνεται ο ανταγωνισμός είναι αποδεδειγμένο ότι οι ενδιάμεσοι πάνε στην άκρη. Έτσι έγινε με τον Κιπριανό, μέχρι χτες πρόεδρο της Κύπρου για μια δεκαετία.

ΓΙΑΤΙ ΦΘΑΣΑΜΕ ΕΔΩ;

Η γραμμή που ακολούθησε ο Κιπριανός είχε τα βασικά χαρακτηριστικά: α) Δεν ήταν η γραμμή ούτε της Αμερικής, ούτε της Ρωσίας παρόλο που ποτέ δεν αντιστάθηκε, αλλά προσπαθούσε πότε να στηριχθεί στη μια και πότε στην άλλη υπερδύναμη. β) Δεν στηριζόταν στο λαϊκό κίνημα μιας και το ΔΗΚΟ εκφράζει την αστική τάξη που έχει στα χέρια της το Κυπριακό κράτος. γ) Είχε μια κατάνηση να πάρει η Αθήνα την εθύννη της αντιμετώπισης της Τουρκικής κατοχής και δεν επέδιωσε να λύσει χωρίς σοβινιστικές εξάρσεις και με ειρηνικό τρόπο το Κυπριακό, μακριά από τις υπερδυνάμεις. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε, ότι μόλις ο Α. Παπανδρέου (το 1981) ανέλαβε την πρωθυπουργία ο Κιπριανός πίστεψε τον αντιτουρκισμό και δέχθηκε τον αντιαμερικανισμό του γιατί είχαν κοινή βάση τον σοβινισμό. Έτσι ο Κιπριανός στηριξε τις ελπίδες για λύση του Κυπριακού στην αντιαμερικανική-αντιτουρκική γραμμή της διεθνοποίησης που του πρότεινε ο Παπανδρέου και μάλιστα σε πρώτη φάση επανεκλέχθηκε σε κοινό μέτωπο ΑΚΕΛ - ΔΗΚΟ.

ενώ έστω και με ταλαντεύσεις ή και αντιστάσεις, αυτός στηριζόταν στην Ρωσία.

Αλλάστε όπως είπαμε με το δεκανίκι του ΑΚΕΛ, του Παπανδρέου και του Φλωράκη ο Κιπριανός βγήκε στις προηγούμενες εκλογές. Και εδώ για άλλη μια φορά αποδείχθηκε ότι οι Ρώσοι στηρίζουν τον εθνικιστή ενώ συγχρόνως του σκαβόλο τον λαό. Οι έκαναν και σ' άλλα μέρη της γης. Μόλις βρήκαν την ευκαιρία τον πέταξαν σαν στημένη λεμονόκουπα.

Βέβαια την χαριστική βολή του την έριξε ο Παπανδρέου από το Νταβός. Λίγες μέρες πριν τις κυπριακές εκλογές έφτιαξε ψευτική εικόνα ειρήνης με τον Οζάλ και οταν ρωτήθηκε για το Κυπριακό απ' τους δημοσιογράφους δήλωσε ότι σε ότι έκανε είχε την συμφωνη γνώμη του Κιπριανού. Αυτή η κίνηση του Παπανδρέου έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο εκλογικό αποτέλεσμα και απ' ότι φαίνονται τα πράγματα το πιο πιθανό είναι ότι η Ρωσία θα είναι ο βασικός παραγοντας στο νησί.

ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Αυτή τη στιγμή που γράφεται το άρθρο τα αποτελέσματα είναι, πάνω από 33% Γ. Κληρίδης (ΔΗΣΥ), πάνω από 30% Γ. Βασιλείου (ΑΚΕΛ) και γίνονται ζιμώσεις με Κυπρια-

νού, Λυσαριδίδη. Είναι παραπάνω από σίγουρο ότι ο Βασιλείου θα πάρει την πλειοψηφία των ψήφων του Κιπριανού και του Λυσαριδίδη, στα δύο κόμματα ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ αφήσουν χωριστά συγκεκριμένη γραμμή τα μέλη και τους ψηφοφόρους τους.

Δεν είναι δυνατό οι ψηφοί της ΕΔΕΚ να πάνε στον Κληρίδη μιας και τόσο ο ίδιος όσο και το ΔΗΣΥ βρίσκεται στο στόχαστρο της ΕΔΕΚ σαν το κόμμα της δεξιάς, της ολιγαρχίας και της Δόσης.

Επίσης μεγάλο εχθρό του Μακαρίου θεωρούν τον Κληρίδη η πλειοψηφία του ΔΗΚΟ. Όλα αυτά τα χρόνια η συμπλευση ΑΚΕΛ - ΔΗΚΟ τους φέρνει κοντά στον υποψηφίο του ΑΚΕΛ τον Βασιλείου.

Βέβαια τίποτα δεν μπορούμε να αποκλείσουμε γιατί είναι βέβαιο ότι ο κυπριακός λαός δεν βλέπει με καλό μάτι τον άνθρωπο εκείνο που όπως έγραψε η γαλλική Αυτοκρατορία είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος της Κύπρου και που δεν έχει αγωνιστεί ποτέ στο παρελθόν, ούτε για τα δίκαια των εργαζομένων, ούτε εναντίον στον αγγλικό ζυγό. Επίσης τόσο το ΔΗΚΟ όσο και η ΕΔΕΚ έχουν παρομοίες θέσεις για το Κυπριακό (Πρώτα να φρενάρουν τα τουρκικά στρατεύματα και μετά να αρχίσουν οι συζητήσεις με τον Ντενκτάς), ενώ τόσο ο Βασιλείου όσο και ο Κληρίδης, ο καθένας βέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΜΦΙΛΙΩΤΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΕΣΑΚ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Να μην αναγνωρίσουμε καμιά νομιμότητα στο ψευτο-συνέδριο της Γ.Σ.Ε.Ε.

Την Τετάρτη 10 Φεβράρη, έγινε στην αίθουσα της ΟΤΟΕ στην Σίνα ανοιχτή συζήτηση - συγκέντρωση για την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος μπροστά στο «ενωτικό» συνέδριο της ΓΣΕΕ. Την συζήτηση οργάνωσαν η ΤΑΣ (Συμπειρώσεις), η ομάδα του ΑΕΜ που ακολουθεί τον Μπανιά και το ΣΕΑΜ.

Σ' αυτή τη συγκέντρωση πήγε και μίλησε η οργάνωσή μας. Και αυτό γιατί στη σημερινή κατάσταση σύγχυσης που επικρατεί στο συνδικαλιστικό κίνημα, είναι δυνατόν συνδικαλιστές και συνδικαλιστικές ομάδες που θέλουν να δουλέψουν σε μια ταξική και αγωνιστική κατεύθυνση να βρίσκονται μπλοκαρισμένες γύρω από τις παραπάνω οργανώσεις.

Η παρουσία μας και η τοποθέτησή μας εκεί είχε τον χαρακτήρα να αποκαλύψει τον ρόλο αυτών των οργανώσεων και να συσπειρώσει όποιες δυνάμεις ήταν διατεθειμένες να προχωρήσουν σε ένα κίνημα καταγγελίας του ψευτο - ενωτικού συνεδρίου της λεγόμενης ΓΣΕΕ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Τόσο η ΤΑΣ όσο και η ομάδα του Μπανιά βρίσκονται σε μια κατάσταση κρίσης. Είναι αυτό που οι ίδιοι ονομάζουν «κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος». Αυτοί στενοχωριούνται βαθιά όταν βλέπουν τους εργαζόμενους να γυρίζουν την πλάτη στον πραξικοπηματισμό του σοσιαλφασισμού και του κρατικού συνδικαλισμού. Και αυτό γιατί δεν έχουν ούτε στην πολιτική ανάλυση, ούτε ακόμα και στην συνδικαλιστική πρακτική καταφέρει να διαχωριστούν.

Οι οργανώσεις αυτές όλο το προηγούμενο διάστημα που η ΕΣΑΚ βρίσκονταν εκτός ΓΣΕΕ προσπαθούσαν να συγκροτήσουν μαζί της ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο.

Όλη τους η κριτική σ' αυτό το διάστημα εξαντλήθηκε στο κατά πόσο η ΕΣΑΚ είχε συνέπεια ή όχι στον αντικαπιταλιστικό αγώνα. Όταν η ΕΣΑΚ αποφάσισε μια 24ωρη ψείτο - απεργία το δήμνο, αυτοί τείξαν για «κλιμάκωση». Δηλαδή για περισσότερο πραξικοπηματισμό και διασπασισμό.

Είναι φυσικό λοιπόν, όταν οι εργαζόμενοι αντιστέκονται και γυρίζουν την πλάτη στις ψευτοαπεργίες, αυτοί να αισθάνονται προδομένοι. Γιατί στο βάθος γυρίζουν και σ' αυτούς την πλάτη.

Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι η πολιτική τους ανάλυση και κατεύθυνση.

Μη έχοντας μια τοποθέτηση για τον ρόλο του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού στην Ελλάδα οδηγήθηκαν στην ίδια πολιτική κατεύθυνση με τον σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Η ΤΑΣ με τον «αντικαπιταλισμό» της βοήθησε την ΕΣΑΚ στον αγώνα της ενάντια στη «δεξιά στροφή».

Στην προηγούμενη διετία η ΕΣΑΚ έξω από την ΓΣΕΕ συγκέντρωσε τα πύρα της στους φορείς της λεγόμενης δεξιάς στροφής μέσα στην κυβέρνηση. Σ' αυτούς δηλαδή που δεν ήθελαν την συγκυβέρνηση με το ψείτο - ΚΚΕ. Αυτή η κόντρα της ΕΣΑΚ είχε ένα αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα.

Αυτό ενθουσίασε την ΤΑΣ και την έκανε να βγάλει την θεωρία πως κάτω από την πίεση της βάσης η ΕΣΑΚ προχωρούσε σε αγώνες.

Όταν όμως φαγοπήκε ο Σημίτης και ο Γεννηματάς πήρε το υπουργείο Εργασίας, η ΕΣΑΚ σταματάει αυτή την πάλη και βάζει πλώρη να πάρει την ΓΣΕΕ.

Αυτό κάνει την ΤΑΣ να χάσει τον μπόουλα και να λείπει τώρα πως η ΕΣΑΚ υποτάχθηκε στον κυβερνητικό συνδικαλισμό, δηλαδή στην ΠΑΣΚΕ.

Αυτή είναι μια εξήγηση που κάπως μπορεί να τους ικανοποιεί επιφανειακά και προσωρινά. Όταν όμως η ΕΣΑΚ πάρει στα χέρια της την ΓΣΕΕ και αυτό ετοιμάζεται να κάνει, τότε τίποτα πραγματικά δεν θα μπορέσει να εξηγήσει η ΤΑΣ. Η κρίση της θα γίνει ακόμα πιο βαθιά.

Η ομάδα Μπανιά βρέθηκε και αυτή μέσα στο πολιτικό στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού. Γι' αυτήν τα

πράγματα ήταν πιο εύκολα στην κατακλάση από την ΤΑΣ μιας και ο «αντικαπιταλισμός» της δένονταν με τον μονόπλευρο αντιαμερικανισμό και τα χειροκίνητα του αρχηγού της με τον Φλωράκη.

Πέρα όμως από τα δύο παραπάνω χαρακτηριστικά αυτών των ομάδων υπάρχει και κάτι ακόμα πιο βαθύ στη στάση τους.

Είναι η περιφρόνηση που έχουν απέναντι στην εργατική τάξη. Παρά τον «αντικαπιταλισμό» τους δεν μπορούν όχι μόνο να δουν την εργατική τάξη στη προσοπτική της αλλά αρνούνται να ακούσουν τους σημερινούς πόθους της, τα βάσανά της και τις ανησυχίες της.

Για τους η συνείδηση της εργατικής τάξης είναι η ΕΣΑΚ. Γι' αυτό άλλωστε όπως λένε, η ΕΣΑΚ κυριαρχεί στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Και καλά κάνει.

Μια τέτοια αντίληψη δεν κάνει τίποτα άλλο από το να νομιμοποιεί τον τραμπουκισμό, την νοθεία, την δημαγωγία, το πραξικοπηματισμό, την κρατική παρέμβαση και κάθε άλλο αισχρό μέσο που χρησιμοποιήσει ο σοσιαλφασισμός για να κλέψει το εργατικό κίνημα.

Η ΕΣΑΚ όχι μόνο δεν είναι ανταγκλάση της σημερινής συνείδησης της εργατικής τάξης, αλλά αντιστάει είναι ο βίσιμος αιτής της σημερινής συνείδησης.

Σήμερα οι εργατές δεν θέλουν την ΕΣΑΚ. Αντιστέκονται σ' αυτήν.

Αυτή είναι η πραγματική συνείδηση της εργατικής τάξης βγαλμένη μέσα από μακροχρόνιο εμπειρία.

Οι εργατές είδαν αυτή την παράταξη να διαλύει με την βία κάθε προσπάθεια που έκαναν για να αποχτήσουν την συνδικαλιστική τους οργάνωση και πάνω απ' όλα τα εργασιακά σωματεία.

Την είδαν να χτυπάει με λίσσα κάθε αγώνα που είχε για στόχο να λήσει τα άμεσα οικονομικά αιτήματα και πάνω απ' όλα τον αγώνα για το ψείτο. Έτσι λοιπόν όταν κάτω από το γυάλινο επιφανειακό όγκο της ΕΣΑΚ κλείνει τα μάτια στην αντίσταση που εκδηλώνεται σ' αυτήν, είναι αδύνατο να μπει μέσα στο εργατικό κίνημα να πιάνει τον κρικό των άμεσων διεκδικήσεων, να δώσει την πάλη για το μεροκάματο και την δουλειά και περνάει στο περιθώριο.

Αισθάνονται σαν μια συνδικαλιστική ελίτ που περιμένει να έρθει η ώρα την «εκρήξιν» ή τρέχει για χώρες στα απόνερα της ΕΣΑΚ μπας και αρπάξει και σού κανένα κοκαλάκι, όταν αυτή κάνει αγώνα! Αυτό έχουν πάθει οι συσπειρώσεις και οι ανανεωτές.

Έχουν δηλαδή γίνει και αυτή μια νέα συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Μια τέτοια ταχτική περιφρόνηση απέναντι στους εργατές δεν μπορεί παρά να είναι αποτέλεσμα μιας στρατηγικής περιφρόνησης απέναντι στην εργατική τάξη. Αυτή εκδηλώνεται βασικά στο σύνθημά τους για «ανεξάρτητα» και «αυτόνομο» συνδικαλισμό.

Με αυτό δίνουν την πλάτη τους εναντίον στην «κομματικοποιημένη» ΕΣΑΚ και σε κάθε «κομματικοποίηση». Γι' αυτούς δεν φταίει συγκεκριμένα το ψείτο - ΚΚΕ που πράγματι έχει αναγάγει το κομματικό καπέλλο σε συμπίετρο τερά-

στιων διαστάσεων, αλλά κάθε κόμμα.

Εδώ έρχονται σε πλήρη αντίστοιχία με τις πιο καθυστερημένες συνειδήσεις άρνησης της πολιτικής. Για την ακρίβεια άρνησης της πολιτικής μόνο στην εργατική τάξη. Η πολιτική γι' αυτούς είναι δουλειά μόνο της αστικής τάξης. Και τι σημαίνει πολιτική; Σημαίνει πάλη για την εξουσία. Και αυτή δίνεται συγκεκριμένα από πολιτικά κόμματα που συμπικνώνουν και εκφράζουν τα συμφέροντα των τάξεων. Έτσι λοιπόν όλες οι τάξεις δικαιούνται να έχουν πολιτικά κόμματα και να διεκδικήσουν την εξουσία, εκτός από μια την εργατική τάξη.

Αρνούνται δηλαδή την δυνατότητα της πολιτικής εξουσίας στην εργατική τάξη. Και χτυπάν ακριβώς στην καρδιά. Στην πολιτική της ενότητα, στην συγκρότηση του κομμουνιστικού της κόμματος.

Η ενότητα των συμφερόντων της εργατικής τάξης δεν μπορεί να βρισκεί την μεγαλύτερη της έκφραση πέρα από τους στόχους, το πρόγραμμα και τη δράση του κομμουνιστικού της κόμματος. Όσο αυτό είναι αληθινό τόσο είναι αληθινή η τάξη αντανάκλαση του ορισμένου επιπέδου της συνείδησης της. Άλλο το σωματείο και άλλο το πραγματικό κομμουνιστικό κόμμα. Και είναι πολύ κακό το σωματείο να γίνεται κομματικό παράρτημα, όπως είναι κακό να υποκαταστήσει το κόμμα με τα σωματεία.

Όμως και τα σωματεία και το κόμμα όπως και κάθε άλλη οργάνωση της εργατικής τάξης είναι οργανώσεις της ίδιας τάξης με τα ίδια ενισιαία συμφέροντα. Αυτό καθορίζει την ενότητα όλων αυτών των οργάνωσεων της ίδιας τάξης. Η αντίληψη του «ανεξάρτητου» και «αυτόνομου» συνδικαλισμού πέρα από το ότι χτυπάει στρατηγικά την πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης, διασπάει άμεσα τον αγώνα των εργατών και τον αποκλίνει πολιτικά. Είναι μια δεξιά ορπορουνιστική αντίληψη.

Αρνήσαμε τελευταίο το ΣΕΑΜ. Και αυτό γιατί πραγματικά έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Το ΣΕΑΜ είναι η συνδικαλιστική παράταξη του ΕΑΜ (Εργατικό Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο), της παράταξης που δημιουργήθηκε στην Πάτρα, από αποχωρήσαντα μέλη του ψείτο - ΚΚΕ.

Σ' αυτό το άρθρο δεν έχουμε σκοπό να κάνουμε μια αναλυτική τοποθέτηση πάνω στο χαρακτήρα αυτής της παράταξης. Αυτό θα το κάνουμε σε επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας. Εδώ θα σταθούμε λίγο σ' αυτή την παράταξη για να μπορούμε ο αναγνώστης να καταλάβει τον χαρακτήρα της παρέμβασής μας στην συγκέντρωση και την πάλη που δώσαμε σ' αυτήν.

Το ΕΑΜ έφυγε από το ψείτο - ΚΚΕ γιατί αυτό δεν εφάρμοζε με συνέπεια την ίδια τη γραμμή του. Δεν αγωνιζόταν δηλαδή σταθερά απέναντι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και στην ΕΟΚ. Γι' αυτό λοιπόν ανέλαβαν οι ηγέτες του ΕΑΜ να οικοδομήσουν ένα εργατικό αντιαμερικανικό - αντι ΕΟΚ μέτωπο μιας και αυτό δεν το έκανε ο Φλωράκης. Αυτή ήταν η μια τους διαφορά. Η άλλη είχε να κάνει με την επανάσταση. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις τους, λόγω της τεράστιας δύναμης της σοσιαλιστικής γι' αυτούς Ρωσίας, του κέντρου της παγκοσμιας επανάστασης όπως την ονομάζουν, η επανάσταση είναι έτοιμη στην Ελλάδα και αυτός πρέπει να είναι ο στόχος του ψείτο - ΚΚΕ και όχι η «πραγματική αλλαγή» κ.λπ.

Όπως θα καταλαβούμε ο αναγνώστης το ΕΑΜ δεν βρισκόταν σε μια αντίθεση με το ψείτο - ΚΚΕ. Ούτε στην γραμμή του αντιδικτικού

αγώνα, ούτε στην στρατηγική να έρθουν οι Ρώσοι να μας σώσουν, όπως στο Αργεντινά!

Ποιά λοιπόν είναι ο ρόλος του ψείτο - ΚΚΕ, για να μπορούσε η Ρωσία να τραβήξει την αστική τάξη με το μέρος της, είναι αναγκασμένα να φοράει «δημοκρατικό» μανδύα. Το προσωπείο δηλαδή του Γκορμπατσώφ. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να εμφανίζεται ρεφορμιστικά. Να βάζει νερό στο κρασί του για την ΕΟΚ, να μην οργανώνει απεργίες ενάντια στην αστική τάξη και την φοβίζει, να πάψει να μιλάει για επανάσταση κ.λπ.

Αυτό φέρνει τεραστίους κλυδωνισμούς εσωτερικά του και δημιουργεί ρήγματα στις γραμμές του. Είναι τέτοια η ιδιομορφία σ' αυτό το κόμμα λόγω του σοσιαλφασιστικού του χαρακτήρα, έτσι που ο φασισμός να ταίριζεται με την επανάσταση μέσα στις γραμμές του και ο ρεφορμισμός με την δημοκρατία.

Στην πραγματικότητα τίποτα δεν αλλοιώνει τον πραγματικό του χαρακτήρα σαν σοσιαλφασιστικό πραχτορείο του σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Αυτό λοιπόν το κόμμα όσο γίνεται πιο «Γκορμπατσώφικό» έχει ανάγκη από ένα άλλο κόμμα που θα μαζέψει τις οργανωτικές απολείες της μεταμόρφωσης, αλλά θα κρατάει και ταυτόχρονα στην επικαιρότητα την άλλη, την «σκληρή» γραμμή.

Αυτό τον ρόλο παίζουν κατά την γνώμη μας οι ηγέτες του ΕΑΜ. Και δεν είναι τυχαίο που η οργάνωση αυτή συσπειρώνει από την ΕΣΑΚ, εκεί δηλαδή που υπάρχουν οι μεγαλύτερες αντιδράσεις ενάντια στην «νέα» γραμμή του ψείτο - ΚΚΕ.

Το ΕΑΜ μπαίνει σαν τάχος ανάμεσα στους αγωνιστές του ψείτο - ΚΚΕ που αποχωρούν και την επανάσταση, για να τους κρατήσει στο ίδιο αντιπαραστατικό στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού. Αυτή είναι όμως η μια του δουλειά που την κάνει από την μέρα της ίδρύσής του. Τώρα ξεκίνησε εδώ και λίγο καιρό μια άλλη δουλειά. Να τραβήξει στο σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο ανοιχτά και όλες τις δυνάμεις γενικά των λεγόμενων «αντιιμπεριαλιστικών» χώρων. Αυτό το ξεκίνησε με τις συσπειρώσεις, πατώντας πάνω στους διαρρηχτές της «Κομμουνιστικής Αναγέννησης» στις εκλογές στο ΤΕΕ.

Τώρα το προσπαθεί ευρύτερα στον συνδικαλιστικό χώρο με την συνδιοργάνωση αυτής της συγκέντρωσης για την επίθεση που έκανε μέσα σ' αυτήν.

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΣΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Η συγκέντρωση αυτή έγινε για δύο βασικούς λόγους από τους διοργανωτές. Ο ένας ήταν να μπορέσουν να χαράξουν μια κατεύθυνση μπροστά στην «αλλαγή» της γραμμής της ΕΣΑΚ για την ΓΣΕΕ και ο άλλος να προσπαθήσουν να συγκροτήσουν ένα ψηφοδέλτιο μέσα στο συνέδριο.

Όμως η συγκέντρωση δεν χαρακτηρίστηκε από κανέναν από τους δύο αυτούς λόγους. Αντίθετα χαρακτηρίστηκε από την θρασύτατη επίθεση του ΣΕΑΜ να οδηγήσει τις «συσπειρώσεις» και την «ανανέωση» όσο γίνεται πιο γρήγορα στο στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού.

Το ΣΕΑΜ μιστράροντας μια σειρά ομιλητές με υπερποτικό τρόπο τοποθετούσε συνεχώς το ζήτημα πως το πρόβλημα δεν είναι η στάση απέναντι στη ΓΣΕΕ αλλά η «ενότητα» όλων των δυνάμεων πάνω σε μια πολιτική πλατφόρμα.

Το πρόβλημα γι' αυτούς δεν ήταν ο διαχωρισμός απέναντι στην Ε-

ΣΑΚ στα ζητήματα των οικονομικών διεκδικήσεων και των μαρμών πάλης, γιατί σ' αυτά η ΕΣΑΚ μπορεί να σταθεί πρωτοπόρα και να κάνει συμφωνία με δικιά της εκκίνηση «300 μέρες απεργία», αλλά στην πολιτική. Και ποια είναι αυτή η πολιτική πλατφόρμα;

Το ΣΕΑΜ εδώ έκρυβε την φασιστοειδία του και με το ζορι έβγαλε μια αντι - ΕΟΚ κορώνα.

Εδώ λοιπόν να γίνει η πάλη με την ΕΣΑΚ. Στο ζήτημα της ΕΟΚ και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Μέσα δηλαδή στην ίδια την πολιτική πλατφόρμα της ΕΣΑΚ.

Δηλαδή καμιά πάλη με την ΕΣΑΚ, πέρα από το να της θυμίσουμε για μια ακόμα φορά να είναι συνεπής!

Στα ζητήματα των διεκδικήσεων το ΣΕΑΜ ανομιάρισε το αίτημα της αύξησης στο μεροκάματο. Γι' αυτούς το βασικό ζήτημα είναι η «ανέωση» του μισθού με την παραγωγικότητα. Και πάλι δηλαδή χερίζουν το χαρτό που τους παίζει η ΕΣΑΚίτικη ορχήστρα.

Σ' αυτή την επίθεση του ΣΕΑΜ οι «ανανεωτές» δεν αντιστάθηκαν.

Και δεν αντιστάθηκαν γιατί όπως γράψαμε στην αρχή δεν μπορούσαν να κινηθούν έξω από τα απόνερα του σοσιαλφασισμού.

Βέβαια διαφοροποιήθηκαν από την πρόταση του ΣΕΑΜ, προβάλλοντας δύο βασικά ζητήματα για την συγκρότηση συσπειρώσεων, α) την υπεράσπιση των οικονομικών αιτημάτων και των εργασιακών σχέσεων και β) την υπεράσπιση της συνδικαλιστικής δημοκρατίας.

Αυτό είναι κάτι το θετικό που όμως από μόνο του δεν φτάνει. Γιατί όταν μπήκαν στο συγκεκριμένο ζήτημα της στάσης απέναντι στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, αρνήθηκαν να προχωρήσουν σε μια βαθιά κριτική, αρνούμενοι έτσι στην πράξη και τα δύο παραπάνω ζητήματα που οι ίδιοι είχαν βάλει.

Ο ΟΑΚΚΕ με την τοποθέτησή της, προσπάθησε να αποκαλύψει και να χτυπήσει το ΣΕΑΜ, αλλά και ταυτόχρονα να δώσει την πάλη και με τα άλλα ρεύματα.

Η ΟΑΚΚΕ τοποθετήθηκε συγκεκριμένα πάνω στο ζήτημα του συνεδρίου της ΓΣΕΕ, ενός συνεδρίου που σαν στόχο έχει να δώσει την ΓΣΕΕ στον σοσιαλφασισμό. Επέ-

μεινε να καταγγείλει αυτό το συνέδριο, όχι μόνο επειδή είναι αποτέλεσμα διαπαραταξιακού παζαριού, αλλά επειδή αυτή η ΓΣΕΕ δεν εκφράζει σε τίποτα το εργατικό κίνημα, δεν έχει καμιά νομιμότητα, απέναντι στους εργατές.

Αυτό είναι ένα βαθύ ζήτημα εργατικής δημοκρατίας. Γιατί αν αναγνωρίσουμε εστω και «ρεφορμιστική νομιμότητα» σ' αυτό το όργανο είναι σαν να αναγνωρίζουμε την κρατική παρέμβαση, την νοθεία, τον πραξικοπηματισμό και την ωμή βία που χρησιμοποιήσαν όλα τα προηγούμενα χρόνια οι διάφοροι εργοτοπατέρες για να διαμορφώσουν τους σημερινούς συσχετισμούς.

Η ΟΑΚΚΕ αναγνωρίζοντας σαν ένα μεγάλο ζήτημα την ανάπτυξη ενός κινήματος ενάντια στο λεγόμενο συνέδριο της ΓΣΕΕ πρότεινε την ενότητα ανάμεσα σ' όλους που θα συμφωνούσαν σε κάτι τέτοιο με τρία βασικά ζητήματα: α) Καμιά νομιμότητα στη νόθα και κρατική ΓΣΕΕ, β) Αγώνας στους χώρους δουλειάς μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία, με κύριο αίτημα αύξησης στα μεροκάματα και στους μισθούς και γ) Υπεράσπιση της εργατικής συνδικαλιστικής δημοκρατίας και της οργανωτικής αυτοτέλειας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Η πρόταση αυτή της ΟΑΚΚΕ απευθύνεται σε κάθε συνδικαλιστική δύναμη και συνδικαλιστή, σε κάθε οργάνωση και έχει ένα σαφή ταχτικό χαρακτήρα πάλης ενάντια στο ψευτοσυνέδριο της ΓΣΕΕ.

Την πρότασή μας αυτή την αρνήθηκαν και οι τρεις διοργανωτές, ιδιαίτερα όσο αφορούσε το πρώτο σημείο του χαρακτήρα της ΓΣΕΕ. Στο βάθος οι δυνάμεις αυτές βλέποντας την κυριαρχία της ΕΣΑΚ, αρνούνται να κάνουν κίνημα ενάντια της, αλλά και ταυτόχρονα αποκαλύπτουν το πόσο οι ίδιες είναι βαθιώς μόνες μέσα στον κρατικό συνδικαλισμό και στην πραξικοπηματική αντίληψη.

Ο ΟΑΚΚΕ θα δώσει την πάλη για την πιο πλατιά καταγγελία του ψευτο συνεδρίου της ΓΣΕΕ. Σ' αυτόν τον αγώνα καλεί για μια ακόμη φορά τον καθένα που θέλει να παλεύει για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων.

ΝΙΚΗΣΑΝ ΟΙ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΙ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

Οι ηλεκτρολόγοι της ζώνης πέτυχαν πρόσφατα μια πηρήσθη και σημαντική νίκη. Ύστερα από 26 μέρες παρατεταμένου απεργιακού αγώνα, κατάκτησαν την αύξηση στο μεροκάματο. Έτσι τώρα αυτό, από 3.100 που ήταν διαμορφώνεται στις 3.800 καθαρά και θα ισχύει αναδρομικά από την 1η Γενάρη. Παράλληλα πέτυχαν 100 δρχ. καθαρά ακόμα αύξηση που θα δοθεί από την 1η Μάρη.

Αυτός ο αγώνας μαζί με τον αγώνα των συνάδελφων ναυπηγοεργογών είχε τεράστια σημασία για όλο το λιμάνι, μιας και δεν είχε τις υποχωρήσεις και τον ύπουλο απεργοσπασισμό της διοίκησης του συνδικάτου μετάλλου. Κι αυτό γιατί στους ναυπηγοεργογούς, αλλά και περισσότερο στους ηλεκτρολόγους, η ΕΣΑΚ βρέθηκε απομονωμένη και ανικανή να συγκρατήσει την απεργιακή δύναμη και την πίστη των συνάδελφων στη νίκη.

Έτσι η ηλεκτρολόγοι συνέχισαν με περισσότερο πείσμα τον αγώνα τους ακόμα και όταν η εργοδοσία, από την άλλη μεριά, προσπάθησε με ψεύτικες υποσχέσεις να τους κάμψει. Αυτό όμως έφερε το αντίθετο αποτέλεσμα και μετέτρεψε σε βάρος της εργοδοσίας το αίτημα της αύξησης. Συγκεκριμένα ενώ είχαν σαν αίτημα 700 δρχ. αύξηση σε δύο δόσεις, 500 από 1η Γενάρη και 200 από 1 Μάρη, ζήτησαν να τους δοθεί ολόκληρη η αύξηση από 1η Γενάρη. Ο συνεχής και επίμονος αγώνας τους ήταν από και με πέρα η απαραίτητη προϋπόθεση για να το πετύχουν.

Οι συνάδελφοι ηλεκτρολόγοι είναι έτοιμοι τώρα για νέο αγώνα στη περίπτωση που η εργοδοσία αρνηθεί να τηρήσει τα συμφωνημένα.

Με τον αγώνα τους αυτό αποκόμισαν μεγαλύτερη πείρα για τους ανοιχτούς και κρυφούς εχθρούς της εργατικής τάξης, έδειξαν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και στο σπλο της πραγματικής απεργίας, έβαλαν παρακαταθήκη για τους νέους αγώνες που αναπόφευχτα θα ξεσπάσουν στη ζώνη.

Εμείς χαιρετίζουμε αυτό τον αγώνα των συνάδελφων ηλεκτρολόγων που πάλαψαν μέσα σε δύσκολες συνθήκες για να φθάσουν στη νίκη.

Η ΝΕΑ ΓΕΝΙΑ ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΤΗΝ «Κ»ΝΕ

40 Συνέδριο

Ομολογία χρεωκοπίας

Στα τέλη του Γενάρη δόθηκαν στη δημοσιότητα οι «θέσεις» για το 4ο συνέδριο της «Κ»ΝΕ, που σύμφωνα με τους διοργανωτές του θα πραγματοποιηθεί τον ερχόμενο Ιούνιο.

Μια απλή ανάγνωση αυτών των «θέσεων» είναι αρκετή για να δει ανάγλυφα ο καθ' ένας, αυτό που έχει ήδη διαπιστώσει στη ζωή, δηλαδή την απομωνωση της «Κ»ΝΕ από τις πλατιές νεολαιστικές μάζες, την χρόνια κρίση που την κατατροφεί.

Το συνέδριο αυτό που θα πραγματοποιηθεί ένα περίπου χρόνο μετά το 12ο συνέδριο του «Κ»Κεζ' θα έρθει, όπως έγινε και με τα τρία προηγούμενα, να προσαρμοστεί τη γενική στρατηγική και τακτική της μ' αυτή του κομματικού της φορέα.

Το ψευτοΚΚΕ στα τέσσερα τελευταία συνέδρια του αλλάζει τη στρατηγική του ανάλογα με το βαθμό προετοιμασίας τμημάτων της αστικής τάξης. Έτσι από την «νέα δημοκρατία» και το αντιμονοπώλιο-κό-αντιιμπεριαλιστικό στάδιο του 9ου συνέδριου, φτάσαμε στην «συνμπαρατάξη» του 12ου, μ' ενδοαριστικές σταθμούς στην «δημοκρατία του λαού» και την «πραγματική αλλαγή».

ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ

Με το 4ο συνέδριο της η «Κ»ΝΕ, θα προσπαθήσει να εντάξει στα πλαίσια και τη γραμμή της «συνμπαρατάξης» τις δυνάμεις της νεολαίας. Αυτό είναι το βασικό περιεχόμενο αυτού του συνέδριου.

Βέβαια ο Φλωράκης δεν μπορούσε να περιμένει ένα ολοκληρωμένο μετά το 12ο συνέδριο, για να μπορεί οι δυνάμεις της «Κ»ΝΕ στην κατεύθυνση της «συνμπαρατάξης».

Η γραμμή αυτή έχει επιβληθεί ήδη από τα πρώτα, όπως οι ίδιοι ομολογούν. Έτσι στα κεφάλαια «Ενότητα για τι, με ποιους, πως» γράφουν: «Πολύ αλλάζει στη ζωή, στις διαθέσεις, και το κίνημα της νεολαίας. Μεγάλωσαν και οι απαιτήσεις από τη ίδια την ΚΝΕ στη προστασία που χαραχτεί το 12ο συνέδριο του ΚΚΕ. Όλα αυτά ερήμωσαν την ανάγκη για μια δημιουργική αναπροσαρμογή της τακτικής μας στη νεολαία - αυτό που ονομάσαμε ενιαίο μέτωπο πάλης στην 8η Σύνοδο του ΚΚΕ ένα χρόνο πριν».

Πως είναι δυνατό όμως αυτή η οργάνωση που έχει συκοφαντήσει, συμποτάρει, υπονομεύσει, χτυπήσει και χειραγωγήσει κάθε κίνημα, κάθε πράξη αντίστασης της νεολαίας, τώρα να πλησιάζει τους νέους;

Προσπαθεί να καλλωπίσει το υγιεινό κριτικό της πρόσωπο. Στις «θέσεις» αποφεύγει τις πολλές - πολλές αναφορές για την Ρωσία και τις «σοσιαλιστικές» χώρες, για τον απλοϊκό λόγο ότι ο σοσιαλιμπεριαλισμός έχει αρχίσει μ' αποκλιπταίωτο ολο και πλατιότερα, μ' αποτέλεσμα όχι μόνο να μη προσέλκει αλλά να απωθεί μ' αποδίδει τους νέους. Έτσι ούτε κατά διάνα μπορείς σέφως να γραφτεί η θέση του 3ου συνεδρίου που έγινε μόλις πριν τέσσερα χρόνια ότι «Η ΚΝΕ πρέπει ακόμα πιο επίμονα να αξιοποιεί την ακτινοβολία των χωρών του «παρκαυδού σοσιαλισμού».

Βέβαια καθόλου δεν έχει αλλάξει η πρακτική αντίληψη τους απέναντι στη Μόσχα. Θα θυμηθείτε εδώ την τοποθέτηση του Χαλβατζή γραμματέα της «Κ»ΝΕ στο 3ο συνέδριο της «Η επιρροή της αλήθειας, για την ΕΣΣΔ και τον παρκαυδού σοσιαλισμό είναι θέση αρχής».

ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ισχυριστήκαμε στην αρχή του άρθρου ότι η «Κ»ΝΕ βρίσκεται σε απομόνωση από τη νεολαία κι ότι η κρίση βράζει στις γραμμές της. Είναι ώρα να σταθούμε εδώ και να το αποδείξουμε.

ΠΡΩΤΟ: Απομονώθηκε η γραμμή της. Το 3ο συνέδριο καθόριζε σαν κεντρική πολιτική γραμμή την πάλη για την «ειρήνη». Η γραμμή αυτή χαρακτηρίστηκε από τον Φλωράκη στο χαιρετισμό του στο συνέδριο σαν «πρώτο μεγάλο καθήκον». Είναι γνωστό τι εννοεί ο σο-

σιαλιμπεριαλισμός και τα κόμματα-πρακτορεία του στην Ισθμία, όταν μιλούν για ειρήνη. Εννοούν την υποταγή των επείσεσων, των περιβάσεων, των πραξικοπημάτων του ρωσικού ιμπεριαλισμού απ' τη μια άκρη της γης ως την άλλη. Από την Αιθιοπία ως τη Κομπόζη, κι από την Πολωνία ως το Αφγανιστάν καθημερινά αποκαλιπταί με το αμα πρωϊκόν λυών το προσώπειο των νέων τσάρων της Μόσχας.

Η νεολαία δεν είναι τίφλη και γι' αυτό δεν παρασύρθηκε απ' αυτή την ύπουλη γραμμή. Έτσι οι καθοδηγητές της «Κ»ΝΕ γράφουν στις θέσεις τους: «... το κίνημα ειρήνης δεν εγκαταλείπει τη νεολαία ανάλογα με την κρισιμότητα και πλατιότητα των ζητημάτων που αφορά. Αναπτύσσεται με διακρίσεις. Σε χαμηλά επίπεδα βρίσκεται η συμμετοχή των νέων στις νεοιερηνικές δραστηριότητες του λαϊκού κινήματος. Οι κινητοποιήσεις της νεολαίας για τις βάσεις είναι πίσω απ' τις δυνατότητες και τις απαιτήσεις».

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η αποτυχία της κεντρικής πολιτικής γραμμής ήρθε να οξύνει την ήδη υπάρχουσα κρίση στις γραμμές της «Κ»ΝΕ πριν από το 3ο συνέδριο της. Στις τότε θέσεις ομολογούσαν οι ίδιοι την κρίση διαπιστώνοντας ότι δεν εκκλήθηκαν τα πλάνα στρατολογίων του 2ου συνεδρίου, ότι δεν φερόμουν στις Ο.Β. τα μέλη, ότι έχουν αποχωρήσει, ότι αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην πραγματοποίηση συνεδριάσεων και στη λήψη αποφάσεων, ότι τα μέλη δεν διαβάζουν τον κομματικό τόπο και δεν πληρώνουν εισφορά.

Στις πρόσφατες «θέσεις» τους η ηγεσία της «Κ»ΝΕ ομολογεί ότι «η συνολική ανατίεση στο πλαίσιο από το 3ο συνέδριο δεν είναι ικανοποιητική». «Αρκετά μέλη μας δεν κερδίζουν οριστικά από την οργάνωση μας και σε μια πορεία εγκαταλείπουν την οργανωμένη ζωή δίπλα σ' αυτό πρέπει μ' ανησυχία να δομεί ένα σοβαρό κομμάτι των μελών μας, που διατηρεί χαλαρούς δεσμούς με την Ο.Β.».

ΤΡΙΤΟ: Αποτύχανε τα πλάνα ελέγχου μεγάλων τμημάτων της νεολαίας και ειδικά της εργατικής μέσω από τις στρατολογίες.

Ήδη από το Α' συνέδριο που έγινε το 1976 διαπιστώνονταν αδυναμίες στη δουλειά στην εργατική νεολαία. Στο Β' συνέδριο το 1978 αφού αναγνωρίζουν καθυστέρηση στις στρατολογίες ειδικά νέων εργαζομένων και ποικίλες βιομηχανικές εργαζομένων, δίνουν γενική κατευθυνση της δουλειάς αυτής στα εργοστάσια, που εκφράστηκε με το σύνθημα «Κ»ΝΕ γερή και μαζική, ριζωμένη στα εργοστάσια».

Στο 3ο συνέδριο δεν μπορεί να κρυφτεί η αποτυχία και γράφουν: «Δεν εκπληρώθηκε ολοκληρωτικά το ειδικό πλάνο του 2ου συνεδρίου για την οικοδόμηση της ΚΝΕ στα εργοστάσια και τους χώρους δουλειάς». Η κεντρική δηλαδή οργανωτική γραμμή καταρρέει και η κρίση κορυφώνεται.

Στο 4ο αφιερώνουν ένα ειδικό κεφάλαιο με τίτλο «η ανάπτυξη της ΚΝΕ στην εργατική νεολαία ένα πρόβλημα κλειδί» παραδέχονται ότι «στο χώρο της εργατικής νεολαίας, παρά τα θετικά βήματα, εξακολουθεί η καθυστέρηση στην ανάπτυξη της ΚΝΕ».

Ταυτόχρονα παραδέχονται έμμεσα την μείωση κι αυτής της γενικής της επιρροής όταν γράφουν: «Το ΠΑΣΟΚ διατηρεί μεγάλη επιρροή

στας νέες εργαζόμενες, ενώ στην χριστιανική εμφανίζεται μια άνοδος της επιρροής της ΝΔ».

ΤΕΤΑΡΤΟ: Αντιμετωπίζουμε μεγάλα προβλήματα σε χώρους της νεολαίας που μέχρι τώρα θεωρούσαν αυτο λόγο ούτε πολύ φοβόδο τους. «Τα συνθήματα της άρχουσας τάξης κατά της «κομματικοποίησης» απειλούνται, πριν απ' όλα στους μαθητές και βρισκούν εδώ τη μεγαλύτερη απήχηση. Αποτέλεσμα των παραπάνω ήταν και η σχετική υποχώρηση σε ορισμένα διαστήματα των μαθητικών αγώνων και μια μεγαλύτερη επίδραση συντηρητικών προτύπων».

Πηγή της χρόνιας κρίσης της «Κ»ΝΕ είναι η άλιπη αντίσταση με ταξί της δημογραφίας και της πραχτικής, μεταξύ του μαύρου, ξερόδουλου χαρακτήρα της από τη μια και των λόγων της για «σοσιαλισμό». Για τον μαύρο φασισμό της Ρωσίας. Αυτό είναι που αποθνήσκει την νεογενία και την σπρωχνει σε «συντηρητικά πρότυπα». Είναι ο μεγαλύτερος σύγχρονος αντικομμουνισμός της «Κ»ΝΕ.

ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ;

Αφήσαμε για το τέλος το πιο σοβαρό ζήτημα, αυτό δηλαδή που ξεχωρίζει μέσα από όλες τις «θέσεις» χαρακτηρίζοντας τις.

Είναι η νομιμοποίηση του ανοιγματος της «Κ»ΝΕ στις «συνμπαρατάξεις», αλλά και της συμπλέξης των συνμπαρατάξεων με την «Κ»ΝΕ.

Η «Κ»ΝΕ προσπαθεί να φορέσει τη μάσκα του καινούργιου, του αναγεννημένου μπροστά και ριζεί στη λήθη τις πολύχρονες εμπειρίες της νεολαίας γι' αυτήν.

Στόχος η συσπείρωση των όποιων δυνάμεων ενάντια στον «ενοκομματισμό» δηλαδή ενάντια στη Ν.Δ. και στις δυνάμεις που εννοούν την «έξοδο στροφή» του ΠΑΣΟΚ. Η συσπείρωση αυτή μπορεί για την «Κ»ΝΕ να γίνει ανεξάρτητη από πολιτικές συμφωνίες, στόχους, στρατηγικές. Η απάρδεκτη, ηχοδοκτική αυτή λογική εκφράζεται με την εξής τοποθέτηση της «Κ»ΝΕ: «Η κατάθλιψη μας απέναντι στις προδικτικές δυνάμεις ήταν πάντα και θα είναι «μπαρτέλι» να βαδίζουμε, αλλά μπορεί και μαζί να χτυπάμε».

Η τοποθέτηση όμως απέναντι στις συσπείρωσεις δεν είναι τοποθέτηση απέναντι σε μια δύναμη με την οποία μπορεί έστω «χαριστα να βαδίσουν, αλλά μαζί να χτυπάνε». Είναι κάλεσμα μεγάλης μακροπρόθεσμης στρατηγικής ενότητας.

«Μεγαλύτερη σημασία αποκτά σήμερα η ενωτική μας, πολιτική με αριστερές συσπείρωσεις, σε ΑΕΙ και σε άλλους σπουδαστικούς χώρους. Είναι ισοδυναμίες και οι εμπειρίες από την κοινή πάλη με ορισμένες τέτοιες ομάδες κατά των βασικών* και ακόμα περισσότερο, απ' τις πρόσφατες κινητοποιήσεις της σπουδαστικής νεολαίας.

Παρά την αντιπραξικότητα τους, αυτές οι ομάδες χαρακτηρίζονται από έντονες αντιαστυργικές και αντιραφικρατικές τάσεις, που στρέφονται ενάντια σε πλείρες του καπιταλιστικού συστήματος, αν και όχι πάντα από συνειδητό θέσει. Εκφορτώνονται χρόνια μια αντίδραση στην κεντρική πολιτική άποψη τη βλέπουν γύρω τους, στα σπουδαστικά φαινόμενα που δημιουργεί ο ενοκομματισμός».

(* Εδώ σαφώς εννοείται η ομάδα του Μπιστή που αυτοτιτλοφορείται ΕΚΚΕ).

Λέμε ότι το απόσπασμα αυτό νομιμοποιεί μια ήδη υπάρχουσα κατάσταση, που εκφράστηκε ουσιαστικά με τις συνεργασίες με κοινή πλατφόρμα και συνθηματολογία, των φοιτητών στα τέλη της προηγούμενης χρονιάς, και που κορυφώθηκε με την ανυπόκριτη εκπροσώπηση των «συσπειρώσεων» για πρώτη φορά στην διοίκουσα επιτροπή του τεχνικού επιμελητηρίου.

Τα λύτρα της προδοσίας ΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ ΨΗΦΙΖΕΙ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΣΤΟ Τ.Ε.Ε.

Οι αναγνώστες της Ν.Α. θα θυμούνται ότι στην πάλη που είχε δώσει η ΟΑΚΚΕ στις εκλογές του ΤΕΕ τον περασμένο Οκτώβρη είχε καταγγείλει το ρεύμα της Ανεξάρτητης Συσπείρωσης για υποταγή στον σοσιαλιμπεριαλισμό. Είχαμε τότε δείξει πως οι Διαρρήχτες της «Κ. Αναγέννησης» και το ρωσόφιλο ΕΑΜ της Πάτρας είχαν συμμαχήσει ενάντια σε κάθε προσπάθεια καταγγελίας του σοσιαλιμπεριαλισμού στην πλατφόρμα της Συσπείρωσης που προβλήθηκε από την Αριστερή Κίνηση. Είχαμε τότε διαχωρίσει τη θέση μας από την Ανεξάρτητη Συσπείρωση που συγκροτήθηκε σαν συνθύλευμα ομορτυριστών με τον τίτλο «Αριστερή Συσπείρωση» και κατεβήκαμε μόνοι μας στις εκλογές του ΤΕΕ.

Αυτή μας η θέση για το χαρακτήρα της «Συσπείρωσης» αποδέχεται σήμερα περίτρανα από τις εξελίξεις μέσα στο ΤΕΕ και συγκεκριμένα από τις εκλογές για τη νέα Διοικουσα Επιτροπή.

Η Δ. Επιτροπή που αποτελείται από 15 μέλη εκλέγεται από την Αντιπροσωπεία που αποτελείται από 200 μέλη. Στην ουσία η Δ. Επιτροπή είναι το ουσιαστικό ηγετικό όργανο το ΤΕΕ, ενώ η Αντιπροσωπεία παίζει περισσότερο το ρόλο ενός βήματος αποψέων παρά όργανο εξουσίας μέσα στο ΤΕΕ.

Όσοι παρακολούθησαν τις πολιτικές εξελίξεις θα μάθανε από τον τόπο και την τηλεόραση ότι το ψευτοΚΚΕ πήρε την προεδρία της Διοικουσας με την υποστήριξη της Ν.Α. σε μέτωπο ενάντια στο ΠΑΣΟΚ.

Αυτή ήταν μια ακραία αλλά όχι πρωτοφανής συνέπεια της μησαοτακτικής γραμμής της Ν.Α. μέσα στο συνδικαλισμό.

Αυτό όμως που δεν ξέρει ο πολλός κόσμος είναι ότι και η Αριστερή Συσπείρωση πήρε μια έδρα μέσα στη Διοικουσα Επιτροπή ενώ είχε μόνο 5 εκπροσώπους ανάμεσα στους 200 της Αντιπροσωπείας.

Με τίποτα λοιπόν, έχοντας ποσοστό 1/40 στην Αντιπροσωπεία, δεν μπορούσε να βγάλει έδρα στην 15μελή Διοικουσα, που χρειάζεται δηλ. ποσοστό 1/15.

Κι όμως αυτό έγινε. Να πως:

Το ψευτοΚΚΕ έδωσε 11 ψήφους μονοκόφι στην «Συσπείρωση» και μαζί με τους 5 της Συσπείρωσης δηλαδή με 15 ψήφους η «Συσπείρωση» πήρε την έδρα της.

Ήταν η πρώτη ανοιχτή εφαρμογή της γραμμής που είδε το φως της ημέρας στην συνεδριακή απόφαση της «Κ»ΝΕ για συμπαρατάξη με τις Συσπείρωσεις.

Ήταν η πρώτη ανοιχτή προδοσία αυτού του ρεύματος ή μάλλον η πρώτη περίτρανη απόδειξη του ξεπουλητισμού του στον σοσιαλιμπεριαλισμό που έχει συντελεσθεί στην πράξη εδώ και καιρό, ιδιαίτερα μέσα στο Πανεπιστήμιο.

Η θεσούλα στη Διοικουσα ήταν τα λύτρα της προδοσίας. Το ψευτοΚΚΕ ζέρι να ομφίβη από αστάτες και τους προδοτές. Κάθε λογής. Αυτοί τώρα δεν θα σταματήσουν μπροστά σε τίποτα ίσα - ίσα θα γίνουν, αν δεν έγιναν ήδη η μαχητική πρωτοπορία του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Όσο για το επιχειρήμα τόχουν στο τρεπάκι για να δικαιολογήσουν στο μέλλον το άνομο μέτωπό τους. Το ξεφούρισαν οι «Διαρρήχτες» στο τελευταίο τεύχος της εφημερίδας τους, της «Ενότητας». Λένε ότι το ψευτοΚΚΕ τους υποστήριξε επειδή πίεστηκε από τη βάση του!!

Ας σημειώσουμε εδώ ότι η Αντιπροσωπεία είναι ένα δευτεροβάθμιο όργανο στο οποίο συμμετέχουν τα πιο διαλεγτά στελέχη του ψευτοΚΚΕ στους μηχανικούς.

Ίσως πιέστηκαν αυτά από το πελώριο επαναστατικό κίνημα της βάσης του ψευτοΚΚΕ που πασχίζει τώρα εδώ και χρόνια να ενωθεί με τις Συσπείρωσεις μέσα στους μεγαλειώδεις αγώνες των μηχανικών που έχουν συγκλονίσει την Ελλάδα ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες. Φαίνεται ότι το ψευτοΚΚΕ που υπολογίζει διαρκώς στις απαιτήσεις της βάσης του προκειμένου να διαμορφώσει τα πολιτικά του μέτωπα είναι ένα δημοκρατικό κόμμα. Λίγο ρεφορμιστικό βέβαια, αλλά δημοκρατικό.

Δημοκρατικό όπως ο Γκορμπατσόφ. Θα μπορούσε να ήταν και επαναστατικό αν μερικοί καλοί επαναστάτες προχωρούσαν σ' αυτό και κάνανε δουλειά απότα μέσα με συνέπεια και χωρίς δογματισμούς. Ένας Ανδρούλακης δεν φτάνει. Χρειάζονται κι άλλοι.

Υπάρχει θέση για όλους σας κύριοι. Προχωρήστε. Προχωρήστε χωρίς ενδοιασμούς. Έτσι θα προσφέρετε επιτέλους κάποια υπηρεσία σ' αυτό τον λαό που μέχρι τα τώρα τον μαχαίρωνε πισοπλατα. Προχωρήστε εσείς για να προχωρήσει κι αυτός. Ενωντίον σας βέβαια.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΤΑΞΙΤΖΗΔΩΝ

ΕΝΩΝΤΙΟΝ ΣΑΣ ΒΕΒΑΙΑ.

Δεν έκαναν Γενική Συνέλευση σε δύο... μήνη μακρού περιόδου. Όλες οι αποφάσεις πάρθηκαν πίσω απ' τις πλάτες των ταξίτζηδων. Απ' αυτούς ζήτησαν μόνο τωφλή επακοή. Όμως και για τα αιτήματα, αλλά ιδιαίτερα και για τις μορφές πάλης, αυτές τις λαθμενές, δεν έκαναν ότι καλύτερο μπορούσε να γίνει.

Αυτή η χωρίς προηγουμενο υποστήριξη ενός ολοκληρωτικού κλάδου, αποτέλεσμα του «αυταρχικού» καθήκοντος των Βροντέλη - Μπαντοράκη, έφερε και τη χρεωκοπία τους. Δεν είναι τίχαιο που ο Βροντέλης δεν υποστηρίχεται πια από τη Ν. Δημοκρατία που όμως κι αυτή δεν έχει νέα ισχυρά ερείσματα μέσα στο ταξί.

Αυτή ακριβώς τη χρεωκοπία πάει σήμερα να εκμεταλλεύεται το ψευτοΚΚΕ, το μόνο σήμερα κόμμα στο ταξί, για να πάρει το ΣΑΤΑ στα χέρια του. (Δεν μιλάμε για το ΠΑΣΟΚ γιατί αυτό έχει μια ελάχιστη εκπροσώπηση μέσα στο Συνδικάτο).

Αυτό είναι το νόημα της τελευταίας προκήρυξης του ψευτοΚΚΕ. Θέλει να βγάλει την ουσία του απ' έξω, τώρα που ξεφορτωκισαν όλα και να πει ότι φταίνε οι άλλοι για την ήττα.

Ποιοι είναι οι άλλοι;

Αυτοί που μέχρι χτες όχι μόνο τους στήριζε, αλλά ήταν στην ουσία επικεφαλής τους.

Ακριβώς αυτή η φάση είναι το κομβικό σημείο. Που θα πάει το ρεύμα που δημιουργήθηκε στο ταξί και ζητάει κάτι νέο;

Εμείς έχουμε γράψει τις θέσεις μας για το ταξί σε προηγούμενα φύλλα της Ν.Α. Αυτές οι απόψεις που είναι απόνεις των πραγματικών κομμουνιστών πιστεύουμε ότι πρέπει και ότι μπορούν σήμερα να συσπείρουν γύρω τους την πλειοψηφία των πιο πρωτοπόρων και λαϊκών στοιχείων στο ταξί και ότι σε μια επόμενη φάση μπορούν να γίνουν θέσεις ενός συνδικατικού, μαχητικού και προοδευτικού στις ιδέες και τις πρακτικές του, που θα αποτελέσει τμήμα του παλλατικού μετώπου που συσπείρωμε γύρω της η εργατική τάξη.

ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ ΕΞΩΣΕ ΤΟΝ ΤΡΙΤΣΗ;

Ο Παπανδρόφου είχε την παραιτηση του Τρίτση στο γραφείο του. Όλος ο τύπος έβαζε το διώξιμο του Τρίτση από την κυβέρνηση σαν ζήτημα ωρών. Εμείς από καιρό είχαμε προβλέψει πως η παραιτηση του Τρίτση ήταν αναπόφευκτη λόγω της αντίθεσης του στην συγκυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ.

Το ρωσόφιλο μπλοκ ξεσήκωσε ένα τεράστιο θόρυβο ενάντια του με το κίνημα των καταλήψεων που ξεφούκωσε όσο απότομα είχε ξεκινήσει.

Τι ήταν λοιπόν εκείνο που ανάγκασε τον Παπανδρόφου, όχι μόνο να μη δεχτεί την παραιτηση του Τρίτση αλλά να τον πείσει προσωπικά ο ίδιος να μείνει στην κυβέρνηση;

Με πιο πιθανό κατά την γνώμη μας είναι πως η απάντηση βρίσκεται στο Νταβός.

Ο Τρίτσης ήταν από τους πρώτους μέσα στην Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ που αμφισβήτησε από σοβινιστική πλευρά την συμφωνία Παπανδρόφου - Οζάλ. Αργότερα ακολουθήσαν και άλλοι με αποτέλεσμα να γίνει το μέτωπο των 6 μέσα στην Κ.Ε.

Σε μια τέτοια στιγμή που ο Παπανδρόφου προσπαθεί να καθυστερήσει τον σοβινισμό για την συμφωνία του στο Νταβός, το χτύπημα του Τρίτση θα όξυνε παραπέρα τις αντιθέσεις και θα δημιουργούσε προβλήματα στο ρωσόφιλο μπλοκ.

Έτσι λοιπόν και γιαντί την περίοδο η αντίθεση με τον Τρίτση πέρασε σε δεύτερη θέση. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν θα περάσει και πάλι μετά από ένα διάστημα στην πρώτη γραμμή.

ΕΝΔΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ 1

βια για λογαριασμό άλλης υπερδύναμης, προτίθενται να αρχίσουν οι συνομιλίες τώρα με τον Ντενκτάς και να υφείν για μετά το ζήτημα των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής.

Έτσι δεν είναι βέβαια ποσοί θα υφίσταντο λευκό και πόσοι θα θηλήσαν να υφίσταντο τους δύο μονομάχους. Μια πολύ μικρή πιθανότητα για να εκλεγεί ο Κληρίδης είναι, ο Λυσσαρίδης να ριζεί γραμμή για λευκό και να γίνει μέτωπο Κληρίδη - Κυπριανού. Όμως αυτή δεν είναι η ροή των γεγονότων γιατί η ρωσική υπερδύναμη όσο δυναμώνει τόσο πρέπει να απλώνεται στην περιοχή. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά ο Παπανδρόφου.

Δεν είναι τυχαίο που οι ελληνικές φιλοκυβερνητικές εφημερίδες, προσδοκούν με άμεση ή έμμεση τρόπο τον Βασιλείου ενώ οι υποστηρικτές του Κληρίδη ουσιαστικά σιωπούν.

Η «Αυριανή» την Τρίτη 16.2 σε πρωτοσέλιδο οκτάστηλο έγγραφο «με τα δύο χέρια υψοίσαμε Βασιλείου» και την Τετάρτη η ίδια εφημερίδα έγραψε «η εφημερίδα μας βλέπει την εκλογή του Βασιλείου σαν ένα γερό ράπισμα εναντίον των συμμάχων μας Αμερικάνων που με την ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ, που τους δέχνει μπροστά στο όραμα που περνάει ο Κυπριακός λαός υφιστάμενος κάθε έννοια δημοκρατίας και ελευθερίας, αφαντάροντας τους Τούρκους να κρατάνε σκαλωμένους την μιση Κύπρο». Από αυτό γίνεται φανερό ότι οι σοβινιστές πάνε με την Ρωσία και δεν σκέφτονται, ότι θα τους πετάξουν και αυτούς σαν στήματα ζεμονόκουπες οι Ρώσοι, όταν θα έχουν κάνει την δουλειά τους στην Ελλάδα όπως έκαναν στην Κύπρο με τον Κιπριανού.

• Όταν γράφτηκε το άρθρο δεν είχε πάρει ακόμα το ΕΣΕΚ τον Αποσπαστή θέση υπέρ του Βασιλείου στον δεύτερο γύρο.

ΗΤΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΚΟΥ ΣΤΗΝ ΕΑΡ

Είχαμε γράψει σε καλύτερα φύλλα της Ν.Α. για την κρίση που είχε ξεσπάσει τότε στο «Κ-ΚΕ» εσωτερικού, μια κρίση που έφερε την ανοιχτή διασπασή αμέσως μετά το συνέδριό του. Είχαμε τονίσει σαν βασική αιτία της κρίσης, την από και μεγαλύτερη προσπάθεια της φιλορωσικής ομάδας Κύρκου, μέσα από το τράβηγμα του «Κ-ΚΕ» εσω. προς το ψευδοΚΚΕ, να κάρφει την όποια αντίσταση του κόμματος στο σοσιαλιμπεριαλισμό, να χάσει την ευρωπαϊκή ιδεολογία και πολιτική του και να μετατραπεί σιγά - σιγά σε μια

πειθώσα της. Αυτό δεν άργησε να φανεί και να δημιουργήσει ορατά προβλήματα στον έσωκο και κρυφά φιλορωσο αργήγ της ΕΑΡ.

Αυτά τον ανάγκωναν για να συγκρατεί στελέχη και βάση να ριχτεί κάθε τόσο τον τόνο της φωνής του για την πολιτική απόληξη του με το ψευδοΚΚΕ και να διαφεύγει δηλώσεις του για την ανεργασία και την ανέχεια των «αριστερών δυνάμεων». Αυτός ο αργιβεβίονιστής δεν αρνήθηκε εξαιρετισμούς όταν υποχρεωνόταν να κάνει «κριτική» στον «εγνατομό» του σοσιαλιστή της ψευδοΚΚΕ, για μη ριζική αλλαγή πολιτικής, για φιλομπερζιστικό και άρνηση εισαγωγής του «νέου πνεύματος». Γκορμπατσώφ. Πίσω απ' αυτά φανει τον ίδιο του, για τα αναπάνιστα μέλη και στελέχη της ΕΑΡ.

ακόμη πιο ενεργητική εκστρατεία του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Όλα αυτά κρύφθηκαν κάτω από την επικάλυψη για την «ανεργία της αριστεράς» που προώθησε ο Κύρκος με το ψευδοΚΚΕ.

Σ' αυτή την κατάβληση το ψευδοΚΚΕ έβαλε τότε σαν όργανο την παραπέρα συμπύκνωση, την εξάλειψη του τίτλου ΚΚΕ εσωτερικού, πράγμα που ο Κύρκος από τότε είχε δεχτεί και φρόντισε στη συνέχεια να πραγματοποιήσει με την εμφάνιση του νέου ρεβιζιονιστικού σχήματος της ΕΑΡ.

περιώνυ την πρόταση του Κύρκου με μια ανετή πλακοφάνη, παίρνοντας θεωρητική πολιτική απόφαση απ' αυτή που ήθελε η ομάδα. Έτσι υιοθέτησε έναν γουλάκ, όπως διάλογε με τα «αριστεροκόμματα ΠΑΣΟΚ, ψευδοΚΚΕ, απορριφθέντα ή μεταρρυθμισμένα με το ψευδοΚΚΕ και απορριφθέντα ή αποτόνισμα καθόλου της ΕΑΡ στις εκλογές».

Η απόφαση αυτή πάρθηκε με 1 ψηφο κατά του Τζερωνίδη, οι οποίοι παύει ανοιχτά το ρωσικό χαρτί και 14 λίκια, όπου εκεί προφανώς τοποθετήθηκε ο αρχηγός της ΕΑΡ. Απτή η φροσύνη και το πολιτικό κλίμα που την δημιούργησε έδειξε και το μέγεθος της ήττας της ακραίας φιλορωσικής ομάδας. Την ανάγκασε να μην υψώσει την πρόταση της αλλά αυτή και να τομήσει να πάει αντίθετα με την άλλη πρόταση και την πολιτική απόφαση (ζωούς αυτό να σημαίνει ότι αυτές ζέρου με ακριβώς ποιάς τάσης εκφραστικά στα λευκά ή αν αυτά εξοντώνουν την φιλορωσική ομάδα μέσα στην ΕΑΡ).

Γεγονός είναι πάντως πως το πολιτικό κλίμα που επικράτησε στην Κ.Ε. στη διήμερη συνέδριο της αλλά και οι διεργασίες στο προηγούμενο διάστημα από την ίδρυση της ΕΑΡ και μετά, μέσω στο στελεχικό δυναμικό της, αποτελούν πράγματα που αναγκάζουν τον Κύρκο να παίρνει υπόψη του, ώστε να εξισώσει και να περιστασι τον «κεντρο» και τον «απορροπιστή». Δικιώς γιατί μια άμνηση του στη φιλορωσική ομάδα ΠΑΣΟΚ τοποθέτηση του, θα ήταν αρκετή σήμερα που η φιλορωσική ομάδα παρουσιάζεται όχι τόσο δυνατή, να δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα στους προσανατολισμούς του.

Ο Κύρκος είναι ένας πολύ ικανός ρεβιζιονιστής για να διακινδυνεύει σήμερα το μέλλον της ΕΑΡ μέσα από μια πρόωξη σε συνεργασία με τους Παπανδρόπου - Φλω-

ρακί. Γι' αυτό αναγκάζεται επικριτικά να κρατάει τις απόψεις από αυτούς φρόντιστας ταυτόχρονα να διατηρεί τις θέσεις της συνεργασίας μαζί τους απ' την τα εκλογικά ελλείποντας προδυνάμια της φωνής του, έτιμια από αυτές, τότε δηλ. που η ατζούλα του ΠΑΣΟΚ θα ανέβει στο παρτίδο.

Είναι ενδιαφέρτική των προεπιλογών του η συνειδητή του παραχώρηση καθ' όλη τη διάρκεια η ΕΑΡΥΘΕΡΟΥΠΗΛΑ ακριβώς την έκταση μέρη της σύγκλησης της Κ.Ε. όπου ο Κύρκος γυρίζοντας το κλίμα που αναόρασε, φρόντισε να μην να αρηθεί την συνεργασία με το ψευδοΚΚΕ, όταν τούτο κινηό ληβάνει την διαμόρφωση μαζί του ή όταν κινηόσει στην Κ.Ε. την πρόταση για προανάμνηση σύγκληση. Το ίδιο κάνει με το ΠΑΣΟΚ. Όταν ρωτήθηκε για μετακλιτική συνεργασία με τους ότι κινηόσει δεν υποστήριξε πρακτικά (2) συνεργασία με αυτό το κόμμα.

Όλα αυτά δείχνουν πως η φιλορωσική ομάδα είναι παραταχτή από τα σχέδια της, παρα τα εντονότερα αντιστασιακά που προβάλλει σημαντική μέρη της ΕΑΡ. Αν και αυτή η αντίσταση είναι κάτι το ήπιο (γιατί καλύτερα την ανάπτυξη των φιλορωσικών δυνάμεων και σ' ένα βαθμό τα σχέδια που επεξεργάζεται ο σοσιαλιστικό κίνημα για τη χώρα μας, εντάχεται όχι περιποριών χαρακτήρα και απήγει απ' τα να αποκλείει μια προαναμνητική αντίσταση.

Κι αυτό γιατί οι επιμελώς αντιθέσεις και διαφοροποιήσεις μέσα στην ΕΑΡ, σαν σημαντικές κι αν είναι σημαντικό εκεί που αρχίζει ο ρεβιζιονισμός της. Και ο ρεβιζιονισμός δεν μπορεί να εκφραστεί αντίστασης του λαού στον ιμπεριαλισμό και στα κόμματα του. Δεν θα παραξενεύεται με κανένα αν δούμε στο κείμενο διατήρησής, την μέρη που σήμερα αντικαθίσταται, αμφοί να υποτάσσεται.

ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

οι στόχοι της από τα Στάνα που βρίσκονται κάτω από ασύλληπτα αποτελεσματικό στρατιωτικό τονόκο έλεγχο. Η Ρωσία θέλει να είναι το πιο κατεστραμμένο στην Τουρκία και τις φιλικές προς την Ρωσία δυνάμεις που την περιβάλλουν που να χαρακτηρίζεται από την στρατηγική του πολέμου και τη ταχτική της επίτησης. Αυτό σημαίνει ένα καθεστώς από πόλεμο, όπως αργή.

Αυτός είναι ο λόγος που κινηό τον Παπανδρόπου να μάθει να σφραγιστεί στη τάση με την Τουρκία. Αλλά, θα χρησιμοποιήσει την άλλη τάση «αίθρη». Το «αίθρη» σημαίνει επίσης «αίθρη» και σημαίνει οραματική ακριβώς σε τε πόλεμο, σε παρήγη. Αι το είναι το κόμμα της διατήρησης του Παπανδρόπου, μετά το Νταβός, ότι δεν εμπίσθη κανένα πρόβλημα στην απή του, αλλά υπονοείται και το πρόβλημα να μη λησά με πόλεμο. Παρ' όλα αυτά όμως φαίνεται ότι ο Παπανδρόπου «κάνει μια γύρα» και προγραμματική υποχώρηση σε αυτές αυτές. Το κύριο σε ότι αφορά τον Κύρκο. Η θέση του είναι στην υποστρατηγική υποστήριξη και η εμπίσθη συγκοινωνία υποστήριξη του στη γραμμή του ΑΚΕΛ καθώς και η «κατάλυση» του «ζήτηματος των ανωνόμαλων» στην «συνετή» μέτρον ότι ο Παπανδρόπου σταμάτησε να με τα αξιώσεις της Μόσχας στο Κομματικό.

Η Μόσχα όχι μόνο δεν θέλει να έρθει σε σχέση με την Τουρκία στην ζήτημα της Κύπρου και έτσι γυρνάει την αντικαταχτική γραμμή που υπαγόμει μέσα στον κομματικό λαό, αλλά δεν θέλει καθόλου να βοηθήσει τις ενωτικές τάσεις της Κύπρου με την Ελλάδα. Είναι στρατηγικά αντίθετα με τους Έλληνες, ποίοντες πτες σ' αυτό το ζήτημα αλλά και οχρήσιμα με το δικαίωμα της ανεξαρτησίας που έχει ο κυπριακός λαός, στις και καθόλου, το κομματικό.

Επί πλέον ο ρεβιζιονισμός Παπανδρόπου πρόβλημα ανοιχτά τους σοβιετιστές δηλαδή τους προδίνει στρατηγικά. Σε ότι αφορά το Λαό και την υποκορησία του, ο Παπανδρόπου την ταχτική του.

Όμως αυτά που είναι ούσκαλα να τα ερμηνεύσει και να τους πείσει γιατί δεν μπορεί να αποκαλύψει τους βασισμούς στόχους του. Επειδή κείται στο να τους διαβεβαιώσει ότι δεν θα αλλοιωθεί τίποτα στην «αμεντική» προσέγγιση, δηλαδή στο «ζητήμα της στρατιωτικής διατήρησης των διακρίσεων στο «ζήτημα του κυπριακού λαού» και στο ζήτημα του «κλι του εσωτερικού». Γι' αυτό η πρώτη του δουλειά είναι να πείσει τον Γενικό Επιτελείο να ερμηνεύσει από το Νταβός και να «ενημερωθεί» (ήδη) να κινήσει (αλλά) τους καρναβίους. Ενοείται ότι αυτό δεν τον ενδιαφέρει τίποτα τόσο, όσο ο στρατός. Ξέρει καλύτερα από τον κανένα ότι την εξορία στην Ελλάδα εκκινεί και να έχει μαζί του το στρατό.

Όμως είναι ένα γεγονός γι' αυτό οι σοβιετιστές μέσα στο κόμμα. Με επικεφαλής τους τον «τορκοφωσικό» Χαραζαφίτη της ΚΕ και έχοντας συνεργασίες πάντα βολαιές, αυτοί εκδηλώνονται ανοιχτά, αν και συγκρατημένα, ενάντια στο Νταβός.

Εντάκα ημετικά στελέχη δεν είναι πολλά, όμως είναι η έκφραση των ανησυχιών πολλών άλλων. Αυτό είναι το πιο επικίνδυνο σημείο της στρατηγική του Παπανδρόπου στο Νταβός. Γι' αυτό εμφανίζεται απολογητικός και ανήσυχος, σε πρωτοφανή βαθμό στη συνέλευση που έγινε στις Βρυξέλλες μετά τη σύγκληση της διάσκεψης κορυφής των δυνάμεων και σχεδόν χάσει τα λόγια του στην προσπάθειά του να διασώσει από την εγκατάλειψη των άγευομένων. Σ' αυτό το σημείο δεν αποφεύγει και το χιπήματα ακόμη και τού βαριά τρωματισμένου από το Λονδίνο Μητσοτάκη.

Παρ' όλα αυτά τόσο τις διάσκεψες της ταχτικής του, παρ' όλη την ανυπόστασία που όλο και περισσότερο τον βέρνει μέσα στο λαό και

στο ίδιο τον κομματικό μηχανισμό του Παπανδρόπου, δεν κινηόναται άρρωσα. Και τόσο γιατί όλοι εκείνοι τους οποίους προδίνει και εξαπατά ή δεν είναι σε θέση να καταλάβουν το παιχνίδι που και να τον ζυγίσει πάνω. Στη βάση αυτή του κινήματος, δηλαδή η βάση του λαού, να χαραχθούν μόνιμη στρατηγική. Η τακτική της και η καλύτερη γραμμή της, ελληνική, αστική, ταχτική, σφραγισμένη (δω) διατήρηση με την ατζούλα της «αίθρης» της ρωσικής «αίθρης» στην περιοχή.

Και τότε από αυτούς τους δύο παρταχόντες ή και οι δύο μαζί απαιτούν το ρόλο του, με ένα τέτοιο τρόπο ώστε ο σοβιετιστής Κοιτοπορτσώφ και η φιλορώσα του η «Αιθρη» να βγουν στην «αίθρη» από την κερκίδα των «αίθρη» με τα «αίθρη» να υποτάσσεται διατήρηση.

Αποδοκιμάζουμε έτσι περισσότερο ότι αυτό τον είδαμε ο σοβιετιστής και η αντιδραστική γραμμοκρατία του ΠΑΣΟΚ έχουν αποδοχή τη σημασία με τη Μόσχα στο διεθνές επίπεδο και μόνο αρνούνται τη μορφή της εξορίας με αιτηρήσασθ με το πραγματοποιή της το ψευδοΚΚΕ) μέσα στη χώρα. Αι τοί το είδαμε ο σοβιετισμός, είναι τόσο «αίθρη», θέλω με να ποίμε τόσο απαιτησιακό, ώστε είναι διατεθειμένος να δώσει την Κύπρο στην Ρωσία προκειμένου να μην πείσει στην χώρα του Κηρήνη. Την έκταση του Κοιτοπορτσώφ την ενδιαφέρει τόσο απ' όλα απ' ότι φαίνεται να διατηρήσει την εξορία της στην Ελλάδα. Μια νίκη του Κηρήνη θα σημαίνει μια νίκη της ΝΔ στην Ελλάδα, θα ήταν ένα επιπλέον χτύπημα στη χώρα της πολιτικής εξουσίας στην «αίθρη» εκλογική αναμέτρηση.

Με μια αντίστοιχη επικίνδυνη για την ίδια της την τακτική σκέψης και η ΝΔ υπεναντι στον δεύτερο γυρο των κυπριακών εκλογών. Οι μητσοτάκικες φιλορώσες παρακλιότητες των εσωτερικών θεάτρων της «αίθρης της Κύπρου» είναι οι αλλοιωτικές φιλορώσες (έχουν δώσει) τα προημένα, του «αίθρη» Βασιλείου. Μέχρι τη στιγμή που γράφουμε η ΝΔ δεν έχει πάρει θέση στη Β' Κυπριακή ούτε και με έμμεσο τρόπο. Αι τοί ερμηνεύει κατά τη γνώμη μας από το γεγονός ότι ο Μητσοτάκης δεν θέλει να διατηρήσει τις σχέσεις του με το ψευδοΚΚΕ μέσα σ' αυτό το κλίμα και φανταστικό μετωπό του ψεύδους, περταχεται με το ψευδοΚΚΕ, δηλαδή το αντιπροσωπικό μετωπό. Μια σύγκρουση Μητσοτάκη με Βασίλειου θα γόλασε τις σχέσεις Μητσοτάκη - ψευδοΚΚΕ. Αι τοί είναι ο λόγος που το ψευδοΚΚΕ με τη στάση του περι - δίο μονομαχίας - οπισθοκατακλίση του Μητσοτάκη για την ανεξαρτησία του στο Λονδίνο. Αι τοί είναι κι ο λόγος που ο Ριζοσπάστης της Κυπριακής τοίδοσε δι' ο σκέψεις να να μιλήσει.

Πραγματικά αυτή η αστική τάξη δεν έχει κανένα χαρακτήρα και κινήματα επιτήρητη. Κηρήνοντες το δικαίωμα τους, ζηνόδο λει από κοίνο φαντασμένους και κομπλεξικούς οι Έλληνες απλοί είκομα «ίνονται» λεία των πραγμάτων του σοσιαλιμπεριαλισμού και εύκολα μπορούν γ' αλλόλοσ αφεντικό πηγαινοντες μάλιστα κάθε φορά με το χειρότερο.

Το ζήτημα είναι τότε και πως θα αντιδράσει ο λαός; παράγοντες αυτής της κοινωνίας, η εργατική τάξη και ο εργαζόμενος λαός. Πότε θα ζεντινάσει από πάνω τους την τροτσκιστική παπινόρρηξη κλίμα και πότε θα πάραμεριστούν από το δρόμο τους το βρομιάρο πραχτορείο.

Εμείς πιστεύουμε ότι οι δύο δεν θα αρησεί να γίνει και ότι όταν θα γίνει θα έχει τα πιο βίαια χαρακτηριστικά, έτσι όπως είναι πάντα βίαιες και ορμητικές οι αντιδράσεις αυτού του λαού που αποσπείρει από την ορμή του και την απολιθερότητα μέσω σε μερικές που ποίοντες για χρόνια.

Δεν πιστεύουμε ότι θα είναι εύκολη η πάρεση του σοσιαλιμπεριαλισμού έτσι ακριβώς όπως έσκαλη ήταν η πάρεση του φασιστικού ιμπεριαλισμού σ' αυτή τη χώρα.

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΗΣ ΕΑΡ

Η προσπάθεια του Κύρκου έχει σαν αποτέλεσμα να τον ακολουθήσουν οι στελέχη που διασπασή παλιά ρεβιζιονιστικά στελέχη δικαίωμένα στο σοσιαλισμό και με ιδιαίτερους δεσμούς με την Μόσχα (π.χ. Τζερωνίδη). Όμως η μεγαλύτερη μάχη ήταν στελέχη, μοντέρνοι και τοίμηροι ρεβιζιονιστές, που διακρίνονταν για την απήχθει τους σε σιδηρόπτε σχέσεις με την λέξη κομμουνιστικό, έτσι και αν αυτή δεν σφραγιστή με την πραγματική της έννοια στο «Κ-ΚΕ» εσω. Ήταν σπαδοί δηλ. «αυθενόσες» της «ανεργίας» που ήθελαν να ξεκόψουν οριστικά με σιδηρόπτε «παλαυκοκρατικώ» στην ιδεολογία και στον τρόπο οργανωτικής λειτουργίας.

Εκεί πάνω πατήσε ο Κύρκος για να εξακαθήσει αυτή την μάχη με τον και στελέχων προσηρόντας τις το νέο κόμμα που θα έφερνε την «ανόηση» σε όλους τους τομείς του ελληνικού «κομμουνιστικού» κινήματος, που θα αποτελούσε μια «μεγάλη ιστορική πρωτοβουλία» και άλλα τέτοια τραβέλαφα.

Όμως ο Κύρκος την «πάτησε». Η τάση αυτή της ΕΑΡ (π.χ. Φιλιππάρη, Μανωλάκος, Τούτας κ.ά.) έδειξε ότι πέρα από τους μοντέρνους της, εξακολουθούσε να έχει πολιτική αντίθεση με την Μόσχα και το ψευδοΚΚΕ, παρόλο τις έντονες φιλοκομμουνιστικές κα-

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ Κ.Ε.

Όμως τα προβλήματα μεγαλύτερα, έτσι ώστε αρχίσει να εμφανίζεται η ικανότητα της φιλορωσικής ομάδας να τραβήξει για να γυρίσει την ΕΑΡ στη στροφή της Μόσχας και ταί τοχρονά να ατζήθει ο ποσοφάρος του Κύρκου από κείνα τα στελέχη που δεν βλέπουν με καλό μάτι την άμνηση συμπαράταξη των «αριστερών δυνάμεων» ή την σύγκληση με τις κλίκες Παπανδρόπου - Φλωρακί.

Η πρόσφατη συνέδριο της Κ.Ε. της ΕΑΡ στις 6 - 7 Φλεβάρη ήρθε να δυναμώσει αυτή την τάση της και να δώσει ένα γερό χτύπημα μέσα κι έξω απ' αυτήν.

Σ' αυτή την συνέδριο η φιλορωσική ομάδα με την εισήγηση του Κύρκου κατέβασε πρόταση για προγραμματική σύγκληση με το ψευδοΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ που ανυπόφευκτα θα οδηγούσε σε προεκλογική κοινή πλατώμα και κυβέρνηση συνεργασίας, αν υιοθετούνταν. Η Κ.Ε. όμως της ΕΑΡ α-

ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ - ΚΟΥΤΣΟΓΙΩΡΓΑ

Πραγματικά θέλουμε ξεσπασε στη Βουλή όταν αρχίζει η συζήτηση του νομοσχεδίου για τους Δικαστικούς Κώδικες που παρουσιάζει ο υπουργός δικαιοσύνης Κουτσογιώργας. Όπως ζέρουμε αυτό το νομοσχέδιο έχει ήδη εγκριθεί από την Βουλή.

Το «Κανονιστικό Σχέδιο» των δικαστηρίων δικαιοσύνης να τροποποιηθεί ο «Κανονιστικός Κώδικας». Τέτοια διάταξη δεν έχει ο «Όθωνα». Είναι δε και αντίστοιχη με τα σχετικά άρθρα της «Κανονιστικής Διατάξεως» της Δικαιοσύνης. Αι τοί και πολλοί άλλοι χαρακτηρισμοί ακούστηκαν από τον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης Μαγκάκη που ζήτησε από τον Κουτσογιώργα να αποσυρεί το νομοσχέδιο ή τουλάχιστον να σταματήσει την συζήτηση του στη Βουλή και να συζητήσει τα θέματα με τους εκπροσώπους του δικαστικού κόσμου.

Ο κανονισμός των δικαστηρίων που τίσχε πριν από την εγκριση του κανονισμού υπήρχε από την περίοδο της ανεξαρτησίας του «Όθωνα και είναι πια πέρα για πέρα αναχρονιστικός. Τα πρώτα σχέδια Δικαστικών Κώδικων υπαχόταν υπό την ηγεσία Μαγκάκη και κατατέθηκαν στη Βουλή πριν τις εκλογές του 1985. Ο σημερινός νόμος για τους Δικαστικούς Κώδικες διαφέρει σημαντικά από τις προτάσεις Μαγκάκη με άμεσο έλεγχο από τη μεριά του Υπουργού και της κυβέρνησης των δικαστικών διαδικασιών. Πως, βασικά με τους εξής τρόπους:

1) **Σύνθεση των ποινικών δικαστηρίων:** Γίνεται με κληρονομία, αλλά στην κληρονομία θα «μηνών» αυτό που θα επιλέγει ο προϊστάμενος του συγκεκριμένου δικαστηρίου και περταχόνται το ποινικό τμήμα. Στο νομοσχέδιο Μαγκάκη η κληρονομία των συνθέσεων γίνεται από το σύνολο των δικαστών που υπηρέτησαν σ' ένα δικαστήριο.

2) **Διεύθυνση των μεγάλων δικαστηρίων από προϊστάμενο που τοποθετείται με απόφαση του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου** αντί από τριμελές συμβούλιο όπως υπήρχε στο νομοσχέδιο Μαγκάκη.

3) **Κατάρτιση του κανονισμού λειτουργίας των δικαστηρίων:** Αιτή την αρμοδιότητα νομοθετική της έχει ο Υπουργός Δικαιοσύνης γιατί μπορεί να τροποποιήσει τον κανονισμό, ασή οι κανονισμοί των δικαστηρίων κληρο-

νομούνται από την Ολομέλεια αλλά μετά απόλυται στον Υπουργό Δικαιοσύνης. Αυτός δικαιοσύνη μέσα σ' ένα μήνα να τους παραστήσει για συμπλήρωση ή τροποποίηση ή ακύρωση, στο αντίστοιχο όργανο που τους καταρτίζει. Πρόταση του νομοσχεδίου Μαγκάκη είναι η καταρτιση του κανονισμού λειτουργίας να είναι αποκλειστικά αρμοδιότητα της ολομέλειας του Δικαστηρίου.

4) **Παθηρχική διάση:** Ασκήται από πρόταση που καθορίζει το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο στους δικαστές από ένα δικαστή στους εισαγγελέα από ένα εισαγγελέα κ.ο.κ. δηλαδή από ένα μόνο πρόσωπο. Το σχέδιο Μαγκάκη πρότεινε να ασκήται η παθηρχική διάση από τριμελή επιτροπή που την αποτελούσαν μόνο μέλος και δύο απ' αυτά με τη σειρά ήπειτα.

Με το νομο Κουτσογιώργα επίσης προβλέπεται ότι στο Δεύτερο Βήμα Παθηρχικό Συμβούλιο δεν είναι υποχρεωτικό να κληθεί ο κατηγορούμενος σε απολογία. Παραβιάζεται έτσι μια βασική αρχή που ισχύει μέχρι τώρα ότι κανείς δεν κρινεται αναπολόγητος.

5) **Ολομέλεια:** Μειώνεται από 25 μέλη στο μισό.

Οι εργαζόμενοι στα δικαστήρια όπως είναι γνωστό κανένα όπεντες και κατέβηκαν στο δρόμο για να διαδηλώσουν την αντίθεσή τους σ' αυτό το αντιδραστικό νομο της κυβέρνησης.

Παρ' όλη αυτή την έντονη αρνητική απήχθει των εργαζόμενων, στον τομέα αυτό ο υπουργός Δικαιοσύνης Κουτσογιώργας προέβλεπε πολύ αργήρα, α' ένα ρεβιζιονιστικό τρόπο στην έκφραση του νομοσχεδίου στη Βουλή. Αιτή η πίστη ασκήθηκε από το Παπανδρόπου που έκρινε, όπως συζητήσαντες κοκίλοι του ίδιου του ΠΑΣΟΚ και όπως έχει διαδοθεί στο λαό.

Αξιοσημείωτο επίσης είναι το γεγονός ότι ο Μαγκάκης, επί με επίσημης απήχθει από το παραρτημένο Δικαίωμα ενημερώσει τον προδότη του για τις αντιρήσεις του. Με τους Παπανδρόπου ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης συστήρηκε στο Κομματικό ζήτημα στη συνάντησή απτή να συζητηθεί η Κουτσογιώργα. Τελικά ο τελειωτής δεν ήταν παρκα στη συζήτηση. Το ότι ο Παπανδρόπου δεν παρέβηκε σ' ένα τόσο σημαντικό θέμα σημαίνει βασικά δύο πράγματα:

1) **Οι ρωσικά ταχίεται πληρωσ με το νομοσχέδιο που πρότεινε ο Κουτσογιώργας και 2) ότι σφραγισμένη από εκδηλώσεων προς τα έξω, τρεις διαφορές μεταξύ δύο τάσεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Το πρώτο σημείο είναι φανερό στο να αποκρύνουν και με τη δήλη της τον να βασιστεί ο Κουτσογιώργας να περάσει το νομοσχέδιο στη Βουλή. Υποδηλώνει όμως ταυτόχρονα τη διατήρησή του να βάζει μπροστά προς το παρόν τον Κουτσογιώργα που θα δεχτεί τα περισσότερα παρά ενός τόσο αντιδραστικού νόμου όπως στήθηκε αυτός, παρ' όλο ότι παρασκήνια παρά το ότι είναι ο βασικός σχεδιαστής αυτής της πολιτικής μαζί με τη κλίκα του που βρίσκεται ιδιαίτερα στο ακτελεστικό γράμμα.**

Το δεύτερο σημείο δηλαδή ότι ο Παπανδρόπου δεν προσπάθησε να κεντρώσει το χάσμα των διαφόρων Μαγκάκη - Κουτσογιώργα επιβεβαιώνει ακόμη μια φορά τη γνώμη ταχτική του να ασπείσει να αλληλοσφραγισθούν μεταξύ τους οι δύο τάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

για να αναφερθεί στο πρόβλημα του ρωσικού κράτους.

Εδώ μια φωνή ακούει η Πρόεδρος Πέτρου 26 Γενάρη, αυτή η φιλορωσική αποστασιακή εκδήληση η οποία αποκαλύπτει ότι σ' αυτή παρακλίση μιλείται ανοιχτά ο πόλεμος ανοιχτός στις δύο όψεις, τόσο ρωσικά, του ΠΑΣΟΚ. Και επίσης αποκαλύπτει την υποδοχή που ανήσυχος μεταξύ του ίδιου Ατζούλα - Αίθρη κινηόσεται επιτήρητη της κυβέρνησης. Κοιτοπορτσώφ εντάσσεται η όψη και δημόσια επίσημη του πρώην υπουργού Δικαιοσύνης Μαγκάκη ενάντια των κωδικών που έσκαρε προς υψώση στη Βουλή ο Κουτσογιώργας. Διπλή και βασίλια. Φανερά ότι η κλίκα Παπανδρόπου ζέρει καλά να χρησιμοποιήσει αυτή τη τακτική με κρίση σημαίνει με το ψευδοΚΚΕ.

Θα μπορούσαμε να ποίμε λοιπόν ακόμα ένας αντιδραστικός νόμος, μια παράρτημα προσέγγιση του ΠΑΣΟΚ να ενωθεί κάτω από την κομμοίχη του και το τμήμα της Δικαιοσύνης και παραλήσει αλληλομνημόνια μέσα στο ΠΑΣΟΚ μεταξύ φραξίων αντίθετων με την φιλορωσική φραξία Παπανδρόπου. Με ένα σμπάρο δύο τρυφάνια. Όσο όμως περταχόνται ο κωδικός τόσο περισσότερο φραξία γίνεται που κινηόσεται μερταχόντες λαό όχι μόνο η αντιπροσωπικότητα της κυβέρνησης Παπανδρόπου αλλά και το λαό και η φραξία του μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Βεραντζέρου 55 Αθήνα
τηλ: 5241058

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ - ΚΑΜΠΟΤΖΗ

Απάτη του Γκορμπατσώφ τα λόγια για αποχώρηση

ΚΑΜΠΟΤΖΗ

Έχουν περάσει σχεδόν 10 χρόνια από την εισβολή Βιετναμικών στρατευμάτων στην Καμπούτζη κάτω από την άμεση υποστήριξη και υποκίνηση των ρώσων σοσιαλิมπεριαλιστών. Η Ρωσία δαπανά 3 εκατ. δολάρια την ημέρα για τη συντήρηση περίπου 130.000 βιετναμικών στρατιωτών στη Καμπούτζη, δηλαδή ακόμα περισσότεροι από όσους διατηρεί ο Αφγανιστάν. Διατηρεί επίσης δύο στρατιωτικές βάσεις μέσα στο Βιετνάμ στο Ντανάγκ και στο Κακράνχ.

Και όμως, 10 ολόκληρα χρόνια πέρασαν και το καθεστώς των ανδρεικέλων που εγκαταστάθηκε μετά την εισβολή δεν μπόρεσε να δαμάσει την ηρωική αντίσταση του καμποτζιανικού λαού, καρδιά της οποίας είναι οι κόκκινοι Χμερ. Έτσι οι Βιετναμείς εισβολείς, μη μπορώντας να κατακτήσουν αυτή τη χώρα άμεσα, προσπαθούν σήμερα να διασπασουν τις δυνάμεις της αντίστασης εκμεταλλευόμενοι την στάση του Σιγανούκ, που βρίσκεται επικεφαλής μιας εξοριστής κυβέρνησης συνασπισμού που μεταξύ άλλων δυνάμεων, συγκεντρώνει τους κόκκινους Χμερ και το δημοκρατικό κόμμα του Σον Σαν. Οι Βιετναμείς «διαπραγματεύονται» με το Σιγανούκ μέσω του Χουιν - Σεν. Ο Σιγανούκ έφτασε να προτείνει το σχηματισμό μιας νέας κυβέρνησης «εθνικής ενότητας» στη Καμπούτζη, αλλά χωρίς τη συμμετοχή των κόκκινων Χμερ. Η νέα αυτή προσωρινή κυβέρνηση που προτείνει θα αναλάβει την διεξαγωγή εκλογών υπό διεθνή έλεγχο και μετά από τις εκλογές τα βιετναμικά στρατεύματα θα αποχωρήσουν από την Καμπούτζη, το αργότερο μέσα στο 1989. Η προδοσία του Σιγανούκ είναι φανερή. Αντι να ξεκινήσουν οι προτάσεις του με την αποχώρηση των εισβολέων ξεκινάει με την συνεργασία σε κυβερνητικό επίπεδο με τα ανδρεικέλά τους. Είναι σίγουρο όμως ότι αυτό το σχέδιο διάσπασης και στη συνέχεια τσακίσιμα της αντίστασης από τη μεριά των βιετναμικών και των ρώσων πατρώνων τους δεν θα πετύχει ακριβώς γιατί η μεγάλη πλειοψηφία του καμποτζιανικού λαού που αποτελεί την αντίσταση διαφανεί και δεν πρόκειται να δεχτεί αυτές τις προτάσεις.

Όσο και αν προσπαθεί ο Γκορμπατσώφ να κρύβει το πραγματικό του προσωπείο, είναι αναγκασμένος να το εμφανίζει. Ενώ οι Βιετναμείς κάνουν, χρησιμοποιώντας τον Σιγανούκ, τις «ειρηνιστικές τους» προτάσεις με τις ελπίδες της Μόσχας, ο Γκορμπατσώφ δηλώνει ότι η κυβέρνησή του συνεχίζει να υποστηρίζει την στρατηγική του Ανόι για μια Ομοσπονδία της Ινδοκίνας.

Κάτω και από τη πίεση των Ρώσων οι Βιετναμείς που δεν μπόρεσαν τόσα χρόνια να συντριψούν την αντίσταση του καμποτζιανικού λαού πλησίασαν τον Σιγανούκ που ζει στο Παρίσι και κατάφεραν να τον αποσπάσουν από τις θέσεις των άλλων μελών του συνασπισμού.

Οι θέσεις όμως της Καμποτζιανικής αντίστασης είναι γνωστές όπως και οι προτάσεις της οι οποίες σχετίζονται και με αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών που υιοθετούνται τα τελευταία 7 ολόκληρα χρόνια και της Διεθνούς Συνδιάσκεψης για την Καμπούτζη το 1981. Αυτές οι προτάσεις προβλέπουν κατ' αρχήν συμφωνία με τους Βιετναμείς για την διαδικασία αποσυρσης των δυνάμεων εισβολής. Στη συνέχεια θα υπάρξει κατάπαυση του πυρός για να επιτρέπει στο Βιετνάμ να τεις αποσύρει. Αργότερα προτείνεται μια τετραμερής Κυβέρνηση Συνασπισμού της Καμπούτζης που θα κάνει ελεύθερες εκλογές.

Αυτή η πρόταση, όπως και μια παρόμοια που έκανε σε μια δεύτερη φάση η ΑΣΕΑΝ (Συνασπισμός ασιατικών χωρών) απορρίφθηκαν από το Βιετνάμ αποκαλύπτοντας έτσι τις πραγματικές του προθέσεις να μην αποχωρήσει από την Καμπούτζη.

Αυτή είναι η πραγματικότητα και όχι αυτή που ήθελε να εμφανίζει με την μερική αποχώρηση βιετναμικών στρατευμάτων περίπου 20.000 στρατιώτες το περασμένο χρόνο (όταν οι βιετναμικές στρατιώτες που βρίσκονται σήμερα στη Καμπούτζη πλησιάζουν τους 150.000).

Οι κόκκινοι Χμερ το έχουν δηλώσει επανειλημμένα: δεν δέχονται διαπραγματεύσεις που δεν θα συμπεριλαμβάνουν και το Βιετνάμ που είναι οι εισβολείς. Αυτοί και όλη η καμποτζιανική αντίσταση, έχουν δείξει ότι είναι αποφασισμένοι να υπερασπίσουν την εθνική ανεξαρτησία της χώρας τους. Αποτελούν ένα μεγάλο χτύπημα στο πλευρό όχι μόνο των βιετναμικών επεκτατιστών αλλά και του σοσιαλμπεριαλισμού.

Όσο και αν η νέα ταχτική Γκορμπατσώφ κάνει τη ζημιά της επιφέροντας διάσπαση του μετώπου της αντίστασης, αλλά και μειώνοντας την διεθνή υποστήριξη σ' αυτή.

Αυτή η νέα ταχτική έχει σαν σκοπό επίσης σημαντικό και τον καθυποχασμό των ασκών τάξεων των δυτικών χωρών απέναντι στον ηγεμονισμό του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Αυτό συμβαίνει και στην περίπτωση της Καμπούτζης και στην περίπτωση του Αφγανιστάν.

Στην πραγματικότητα ο σοσιαλμπεριαλισμός δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει και δεν θα εγκαταλείψει κανένα σημείο του κόσμου που ελέγχει.

ΟΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΜΠΟΤΖΗ ΠΕΡΙ ΔΗΘΕΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗΣ ΣΚΟΠΟ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΝ ΤΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΙΩΝΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΧΩΡΩΝ.

Και οι προτάσεις της οι οποίες σχετίζονται και με αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών που υιοθετούνται τα τελευταία 7 ολόκληρα χρόνια και της Διεθνούς Συνδιάσκεψης για την Καμπούτζη το 1981. Αυτές οι προτάσεις προβλέπουν κατ' αρχήν συμφωνία με τους Βιετναμείς για την διαδικασία αποσυρσης των δυνάμεων εισβολής. Στη συνέχεια θα υπάρξει κατάπαυση του πυρός για να επιτρέπει στο Βιετνάμ να τεις αποσύρει. Αργότερα προτείνεται μια τετραμερής Κυβέρνηση Συνασπισμού της Καμπούτζης που θα κάνει ελεύθερες εκλογές.

Αυτή η πρόταση, όπως και μια παρόμοια που έκανε σε μια δεύτερη φάση η ΑΣΕΑΝ (Συνασπισμός ασιατικών χωρών) απορρίφθηκαν από το Βιετνάμ αποκαλύπτοντας έτσι τις πραγματικές του προθέσεις να μην αποχωρήσει από την Καμπούτζη.

Αυτή είναι η πραγματικότητα και όχι αυτή που ήθελε να εμφανίζει με την μερική αποχώρηση βιετναμικών στρατευμάτων περίπου 20.000 στρατιώτες το περασμένο χρόνο (όταν οι βιετναμικές στρατιώτες που βρίσκονται σήμερα στη Καμπούτζη πλησιάζουν τους 150.000).

Οι κόκκινοι Χμερ το έχουν δηλώσει επανειλημμένα: δεν δέχονται διαπραγματεύσεις που δεν θα συμπεριλαμβάνουν και το Βιετνάμ που είναι οι εισβολείς. Αυτοί και όλη η καμποτζιανική αντίσταση, έχουν δείξει ότι είναι αποφασισμένοι να υπερασπίσουν την εθνική ανεξαρτησία της χώρας τους. Αποτελούν ένα μεγάλο χτύπημα στο πλευρό όχι μόνο των βιετναμικών επεκτατιστών αλλά και του σοσιαλμπεριαλισμού.

Όσο και αν η νέα ταχτική Γκορμπατσώφ κάνει τη ζημιά της επιφέροντας διάσπαση του μετώπου της αντίστασης, αλλά και μειώνοντας την διεθνή υποστήριξη σ' αυτή.

Αυτή η νέα ταχτική έχει σαν σκοπό επίσης σημαντικό και τον καθυποχασμό των ασκών τάξεων των δυτικών χωρών απέναντι στον ηγεμονισμό του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Αυτό συμβαίνει και στην περίπτωση της Καμπούτζης και στην περίπτωση του Αφγανιστάν.

Στην πραγματικότητα ο σοσιαλμπεριαλισμός δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει και δεν θα εγκαταλείψει κανένα σημείο του κόσμου που ελέγχει.

Αυτή η νέα ταχτική έχει σαν σκοπό επίσης σημαντικό και τον καθυποχασμό των ασκών τάξεων των δυτικών χωρών απέναντι στον ηγεμονισμό του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Αυτό συμβαίνει και στην περίπτωση της Καμπούτζης και στην περίπτωση του Αφγανιστάν.

Στην πραγματικότητα ο σοσιαλμπεριαλισμός δεν είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει και δεν θα εγκαταλείψει κανένα σημείο του κόσμου που ελέγχει.

χρόνια άκαρπων για αυτόν μαχών με την αφγανική αντίσταση, να αποκόψει τους αφγανούς αντάρτες από την υποστήριξη του Πακιστάν και την βοήθεια που παίρνουν από τις χώρες του 3' κόσμου και τις ΗΠΑ, ωριμάζοντας την απομόνωσή τους να τους συντριψει. Επίσης ο Γκορμπατσώφ με τις προτάσεις αυτές προσπαθεί να κερδίσει τη κοινή γνώμη, ιδιαίτερα των χωρών της Ευρώπης και να ταλαντεύσει τους υφιστάμενους κάθε είδους. Εδώ όμως αντίθετα με την Καμπούτζη σταθερή είναι η αρνητική στάση της αφγανικής αντίστασης.

Και σ' αυτές τις δύο χώρες Καμπούτζη και Αφγανιστάν, πιο άμεσα φυσικά στη δεύτερη, η παγκόσμια κοινή γνώμη βλέπει τον Γκορμπατσώφ με το πραγματικό του πρόσωπο, καθώς αυτοί οι λαοί περνάνε μέσα από γενόκτονες χωρίς όμως να σκούντο το κεφάλι τους.

Ετσι αποδείχθηκε ότι μόνο για δημαγωγικούς λόγους ο Γκορμπατσώφ απέσυρε το '86 6 - 7 χιλιάδες στρατιώτες από τους 115.000 εισβολείς που υπάρχουν στο Αφγανιστάν. Απέσυρε φυσικά άρπρητες για το συγκεκριμένο πόλεμο μονάδες ενώ από τότε εντάθηκαν οι συγκρούσεις.

Αλλάξτε και το Γενάρη του '87 ο Νατζιμπούλάχ, ανδρείκελο των Ρώσων στη Καμπούτζη, πρότεινε σχηματισμό κυβέρνησης «εθνικής ενότητας» με τους αρχηγούς του α-

ντάρτικου, με την προϋπόθεση να παραδώσουν τα όπλα. Και τότε η απάντηση της αντίστασης ήταν σαφής: «Θα πολεμάμε μέχρις ότου ουτε ένας ένοχος στρατιώτης να μείνει στη χώρα μας».

Αργότερα ο Νατζιμπούλάχ πρόσφερε στην αντίσταση την αντιπροεδρία και τα μέσα υπογρεια με αντάλλαγμα την παράδοση των όπλων. Αυτή τη φορά οι αντάρτες ούτε τον απάντησαν.

Τον περασμένο μήνα οι Ρώσοι ιμπεριαλιστές μετά από επαφές που πραγματοποιήσαν με τον εκπτωτο βασιλιά Μοχάμεντ Ζαχίρ Σαχ που ζει στη Ρώμη, πρότειναν το σχηματισμό μεταβατικής κυβέρνησης εθνικής ενότητας από τεχνοκράτες με επικεφαλής τον Ζαχίρ Σαχ, σε μια νέα τους προσπάθεια να διασπασουν την αντίσταση. Σύμφωνα με την πρόταση αυτή θα υπήρχε και ένα εθνικό συμβούλιο το οποίο θα συγκάλαισε ο Ζαχίρ Σαχ και στο οποίο θα παίρναν μέρος όλοι οι αρχηγοί των αντάρτικων ομάδων, θρησκευτικοί ηγέτες και αρχηγοί διαφόρων φυλών. Έναν χρόνο αργότερα θα γινότανταν εκλογές.

Οι Ρώσοι λένε ότι θα αποσύρουν τα στρατεύματά τους σε 12 μήνες αν παγει η ενίσχυση του αντάρτικου από το Πακιστάν, από τους Αμερικανούς και από άλλες χώρες. Αυτό που θέλουν οι Ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές είναι αφού κοπεί η βοήθεια να νικήσουν την αντίσταση στο διάστημα που υποτίθεται ότι τα στρατεύματα κατοχής θα αποχωρούν.

Ετσι η διπλωματική δραστηριότητα της Ρωσίας τελευταίως καιρό έγινε ολοένα και πιο έντονη για να προωθήσουν αυτοί τις αντι-ειρηνιστικές και δημαγωγικές τους ύποπτες προτάσεις. Οι διαπραγματεύσεις συμπεριλαμβάνουν συνομιλίες με τους Αμερικανούς και με το Πακιστάν. Γίνονται ταυτόχρονα οι επισκέψεις του Αμερικανού υφ-

πουργού εξωτερικών Άρμκωστ στο Πακιστάν και του υφυπουργού Εξωτερικών της Ρωσίας Σεβαρντάτζε στο Αφγανιστάν. Ήδη έχουμε τα πρώτα «αποτελέσματα», θετικά για τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Ο Σοϊλτζ δηλώνει στη Ουάσινγκτον ότι θα μπορούσε να σταματήσει την παροχή βοήθειας προς τους Αφγανούς αντάρτες πριν αποχωρήσουν όλοι οι Σοβιετικοί στρατιώτες. Το Πακιστάν έδειξε πρόθυμο να συνεργαστεί με τις ΗΠΑ για «την επίλυση του αφγανικού προβλήματος» και δεν υπέβαλε νέα αιτήματα στις συνομιλίες υπό την αιγίδα του ΟΗΕ που ξεκίνησαν τελευταία και που θα κορυφωθούν στις 2 Μαρτίου (ημερομηνία έναρξης του νέου γιουρο συνομιλιών στη Γενεύη). Για να πείσει ακόμα περισσότερο για την προώθηση των σχεδίων του ο Γκορμπατσώφ δηλώνει ότι τα σοβιετικά στρατεύματα μπορούν να φύγουν μέσα σε 10 μήνες από τις 15 Μήν, αν οι κυβερνήσεις του Πακιστάν και του Αφγανιστάν συμφωνήσουν μέχρι τις 15 Μαρτίου.

Εν τω μεταξύ ο αποσταλμένος του ΟΗΕ Κορντοβέλ που είχε εντατικές συνομιλίες στη Καμπούτζη και στο Ισλαμαμπάντ ανακοινώνει ότι οι δύο χώρες σχεδόν συμφώνησαν σ' ένα χρονοδιάγραμμα αποχώρησης.

Είναι σαφές ότι αν η Ρωσία ήθελε πραγματικά την ειρήνη όπως συνέχεια δημαγωγικά προπαγανδίζει, τότε θα αφήνε τον αφγανικό λαο να λύσει τα προβλήματά του. Χαρακτηριστική είναι μια δήλωση του Σεβαρντάτζε ότι «θα φύγουν τα στρατεύματα αν γίνει ειρήνη». Μα πώς είναι δυνατόν να γίνει αυτό αφού ακριβώς αυτά τα στρατεύματα φέρανε το πόλεμο; Αυτός ο πόλεμος εξυπηρετεί τη στρατηγική του ρώσικου ιμπεριαλισμού, πόλεμος που δημιουργήθηκε από την εισβολή. Το Αφγανιστάν είναι ένας στόχος με μια συγκεκριμένη σημασία

για αυτόν: αποτελεί τον αναγκαίο ενδιάμεσο σταθμό ελέγχου του περσικού κόλπου για να μπορέσει ανά πάσα στιγμή η Ρωσία να σαμποτάρει τον ανεφοδιασμό της Ευρώπης στα πλαίσια της στρατηγικής της περικικλώσεως της από το νότο. Εδώ βρίσκεται και η μεγάλη παγκόσμια σημασία της ηρωικής αντίστασης του αφγανικού λαού. Αυτή η αντίσταση για ακόμα μια φορά απέριψε τις διασπαστικές προσπάθειες της Ρωσίας. Ο εκπρόσωπος των αναστασιμένων δυνάμεων των Αφγανών Μουτζαχεντίν υποστήριξε τελευταία ότι το νέο χρονοδιάγραμμα για την αποχώρηση των σοβιετικών δυνάμεων από το Αφγανιστάν, που ανακοίνωσε πρόσφατα η Μόσχα «έχει στόχο να εξοικονομηθεί χρόνος, ώστε να συντριβεί η αφγανική αντίσταση».

Ο Πουλιμπούντιν Χικματνάρ, πρόεδρος του ισλαμικού κόμματος του Αφγανιστάν, δήλωσε σε συνέντευξη Τύπου ότι «το σοβιετικό χρονοδιάγραμμα αποτελεί ένα πολιτικό ελιγμό και ότι η Ρωσία πρέπει να αποσυρει άμεσα και χωρίς όρους τα στρατεύματά της από το Αφγανιστάν».

Τόσκιε επίσης ότι η διεθνή θέση του αφγανικού προβλήματος μπορεί να επιτευχθεί μόνο στα πλαίσια απ' ευθείας συνομιλιών, μεταξύ των Αφγανών Μουτζαχεντίν και της Ρωσίας.

Οι αφγανοί αντάρτες απαντάνε στη πρόκληση των ρώσων σοσιαλμπεριαλιστών δυνάμεων ακόμα περισσότερο την ενόχλησή τους. Τέτοια πράξη αποτελεί η απόφαση που πήρε η επτακομματική συμμαχία τους σε πρόσφατη συνεδρίαση της στο Ισλαμαμπάντ να σχηματίσει μια πλατφόρμα βάσης μεταβατικής κυβέρνησης Μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν.

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ

Κάτω από τα χτυπήματα της εξέγερσης

Να λοιπόν πόσο άσχημα έμπλεξε ο σιωνιστής τραμπούκος. Πόσο απότομα ζήτησε από τον υπάταρο λήθαργό του όταν οι δεκάδες χιλιάδες νεολαίοι με πίσω τους ολόκληρο τον αραβικό πληθυσμό των κατεχόμενων βγήκαν με τις πέτρες στους δρόμους να τα βάλουν μ' έναν από τους καλύτερα οργανωμένους στρατούς του κόσμου.

Αυτή η παρατεταμένη πολιτική πάλη του παλαιστινιακού λαού έχει συγκλονίσει την παγκόσμια κοινή γνώμη και έχει σακατέψει τόσο πολύ την εικόνα του Ισραήλ, όσο δεν τόκαναν χρόνια αντισιωνιστικού αγώνα του αραβικού κόσμου. Ο μικρός τραμπούκος στους πόλεμους του '48, του '67 και του '73, μπορούσε να εμφανίζεται σαν μια μικρή αλλά πολιτισμένη και ηθική δύναμη πνιγμένη μέσα σε μια θάλασσα βαρβάρων Αραβών.

Τώρα η μικρή πολιτισμένη δύναμη είναι οι αραβικοί πληθυσμοί των κατεχόμενων εδαφών και ο βαρβαρός οι θωρακοφόροι του σιωνισμού.

Τώρα τα πράγματα έχουν έρθει στη θέση τους. Το Ισραήλ έχει την μαζικόμ απομόνωση. Οι Αραβες την μαζικόμ συμπάθεια.

Το δικίο και το άδικο είναι αντιμετώπι με τον πιο ωμό τρόπο.

Ετσι το σιωνιστικό μέτωπο αντιμετωπίζει σήμερα μια πελώρια διάσπαση.

Κατ' αρχήν έχει οξυνθεί η σύγκρουση ανάμεσα στις δυο γραμμές μέσα στην άρχουσα τάξη του Ισραήλ. Από τη μία η γραμμή της διαπραγματεύσεως, έδω και έμμεσα, με την ΟΑΠ και η αποδοχή της γραμμής της Διεθνούς συνδιάσκεψης, από το εργατικό κόμμα του Πέρς. Από την άλλη η γραμμή των ατε-

γκτων σιωνιστών του Μεγάλου Ισραήλ, η γραμμή του Λικούντ και του Σαμίρ.

Αλλά και στα δύο αυτά κόμματα οι εσωτερικές τους αντιθέσεις οξύνονται με τη σειρά τους σε σχέση με το πως πρέπει να αντιμετωπισθεί η εξέγερση στα κατεχόμενα.

Είναι εδώ χαρακτηριστική η εσωτερική κρίση του εργατικού κόμματος που χρόνια τώρα, ενώ ήτανε μέσα σ' όλες τις βρωμοδουλειές του σιωνιστικού ελεγχτισμού, παρίστανε την αθώα περιστερά. Ήταν η ενσάρκωση της δήθεν δημοκρατικότητας της ισραηλινής κοινωνίας.

Τώρα λοιπόν αυτό το αγαθό κόμμα βρέθηκε να έχει δικό του τον Ραμπίν, τον αρχηγό των ενόπλων δυνάμεων που διατάζει τους στρατιώτες στα κατεχόμενα να σπάζουν τα κόκκαλα των χεριών των νεαρών παλαιστινίων και να τους σκοτώουν με «καποιο μέτρο». Αυτός ο Ραμπίν αναδείχτηκε τώρα σ' έναν από τους πιο σκληρούς θεματοφύλακες του μεγάλου Ισραήλ, δίπλα στον σφαγέα Σαρόν και τον υστερικό ραβίνο Καζάν.

Ετσι η ισραηλινή κοινωνία βρίσκεται για πρώτη φορά βαθιά διασπασμένη και η ισραηλινή αριστερά είναι για πρώτη φορά υποχρεωμένη να διαχωριστεί από το σύνολο της άρχουσας τάξης της. Ακόμα χειρότερα για τους σιωνιστές μέσα από την εξέγερση φωνήτωσε ο πόθος της απελευθέρωσης και μέσα στους Αραβες που έχουν την ισραηλινή ιπποκρίτη και ζούνε μέσα στα πρώτα σύνορα του Ισραήλ (περίπου 20% του πληθυσμού). Η δικιά τους πολυχρονη αδράνεια και το ψηλό τους, σχετικά με τους Αραβες των κατεχόμενων, βιοτικό επίπεδο, κάνουν τους σιωνιστές περήφανους

για τη δύναμη «αφομοίωσης» που ισχυρίζονταν πως έχει πάνω στους Αραβες το ισραηλινο κράτος και ο «ισραηλινός» πολιτισμός.

Και δεν φτάνει η διάσπαση στο εσωτερικό, η σύγχυση της άρχουσας τάξης και η αφαίρεση του δημοκρατικού προσώπιου που για δεκαετίες φιλοτεχνούσαν οι σιωνιστές σε παγκόσμια κλίμακα σε σχέση με το εσωτερικό τους καθεστώς. Δεν φτάνουν αυτά. Το Ισραήλ απομονώθηκε από τα πιο ανεχτικά απέναντι του διεθνή στρίγγματα.

Πρώτον: Απομονώθηκε για τα καλά ακόμα και από τα πιο συμπλιωτικά απέναντι του αραβικά κράτη όπως την Αίγυπτο και Ιορδανία που πήραν το μέρος της εξέγερσης.

Δεύτερο: Η Ευρώπη καταγγείλει σταθερά στο συμβούλιο ασφαλείας τη στάση του Ισραήλ στα κατεχόμενα σε δυο απανωτές ψηφοφορίες. Αυτό έκανε σχεδόν σύσσωμο και ο Ευρωπαϊκός τύπος. Ετσι το Ισραήλ έχασε μια ενδιάμεση δύναμη μέσα στην όξινση.

Τρίτο: Ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, το ισχυρό του στρίγγμα, καταμήφισε το πρώτο νησίμα καταγγέλλει και πρόβαλε βέτο μέσα σε τεράστια απομόνωση στο δεύτερο. Λιγότερο από κάθε άλλη φορά ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ είναι τώρα σε θέση να παριστάνει τον μεσολαβητή στην κρίση. Είναι αδύνατο πια να παταει σε δυο βαρκες. Η συμμαχία του με το Ισραήλ στα κατεχόμενα έρχεται σε κραιβάλα αντίφαση με τη συμμαχία του με τους Αραβες στον κόλπο.

Τέταρτο: Ο σοσιαλμπεριαλισμός παρ' όλο που παίζει κύρια το αραβικό χαρτί στην αραβισοισραηλινή σύγκρουση είχε επιδοθεί τα τελευταία χρόνια σε μια προσπάθεια προεταίριση τμημάτων της αρ-

χοινας τάξης του Ισραήλ, ώστε να γίνει τελικά ένας επιδιαιτητής ανώτερου βεληνικού από τους Αμερικανούς στην περιοχή. Οι άτυπες διπλωματικές σχέσεις που είχε εγκαθιδρύσει με τους σιωνιστές σε επίπεδο διπλωματικών αποστολών και συζητήσεων δεν είχε περάσει απαρατήρητη από το παλαιστινιακό κίνημα, ούτε η εχθρική στάση της Συρίας απέναντι στην ΟΑΠ ήταν άσχετη με τις πραγματικές προθέσεις του σοσιαλμπεριαλισμού.

Τώρα οι Σοβιετικοί κάνουν τους φίλους στην ΟΑΠ, αν και οι τόνοι τους δεν είναι καθόλου υψηλοί.

Είναι φανερό ότι το κίνημα στα κατεχόμενα δίνει τεράστια αυτοπεποίθηση στον παλαιστινιακό λαό κι' όσο μεγαλύτερη είναι αυτή η αυτοπεποίθηση τόσο πιο έντονα έρχεται σε αντίθεση με ανοιχτούς εχθρούς και προστάτες.

Η πάλη του έτσι ενάντια σε Ισραήλ και Συρία γίνεται πιο πλατειά, πιο αποτελεσματική και αποζητά πιο συνεπή τριτοκόσμικό πολιτικό προσανατολισμό. Όλος ο αραβικός κόσμος γονιμοποιείται έτσι σε μια ώθηση του αντιηγεμονιστικού του αγώνα. Αυτό σε τελευταία ανάλυση είναι αντίθετο και στα συμφέροντα του χορμεινικού σκοταδισμού που προσπαθεί να φαρθεί στα βολά νερά του Λίβανου και των κατεχόμενων και στις συμβιβαστικές θέσεις του αραβικού κόσμου απέναντι στις υπερδυνάμεις.

Ας χτυπάνε λοιπόν οι σιωνιστές τα ηρωικά παιδιά του παλαιστινιακού λαού, ας σκοτώνουν τους μαχητές τους, ας ανατινάξουν τα πλοία της επιστροφής.

Η επιστροφή θα γίνει. Ο λαός θα γυρίσει στη γη του. Το δικίο θα θριαμβώσει.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Πήραμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω ανακοίνωση:

Συναγωνιστή, Αγαπητέ Φίλε:

Είναι μερικά γεγονότα στην παγκόσμια και εθνική μας ζωή, που πέρασαν για πάντα στην ιστορία μας και φωτίζουν περήφανα και δοξασιμένα τους αγώνες τους λαοί μας.

Έτσι ανάμεσα στα άλλα και η ίδρυση και δράση του Κόκκινου Στρατού - Φλεβάρης 1918, του Ε.Λ.Α.Σ - Φλεβάρης 194, της Ε.Π.Ο.Ν. - Φλεβάρης 1943.

Τις λαμπρές τουτες επετείους τιμούμε και γιορτάζουμε την Πέμπτη, 25 Φλεβάρη ώρα 7.30 μ.μ. στον κινηματογράφο ΙΡΙΔΑ (Ακαδημίας και Ιπποκράτους) και σε προσκαλούμε.

- Τιμήσε και οι αυτές τις επετείους.
- Τιμήσε τους αγώνες των λαών και του λαού μας.
- Τιμήσε τον Εαυτό σου.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΕΑΜΟΕΛΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ